This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på http://books.google.com

HN 2QE9 V

EDVARD BRANDES

MUHAMMED

Scan 6553.2.60

PATRICK GRANT II
IN MEMORY OF
CLASS OF 1908

HARVARD COLLEGE LIBRARY
STAND SURE
VE RI TAS

THE GIFT OF HIS WIFE
MARIE DISSTON GRANT

1886 1927

157

12/6

MUHAMMED

EDVARD BRANDES

MUHAMMED

SKUESPIL I TRE AKTER

KJØBENHAVN
P. G. PHILIPSENS FORLAG
TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE
1895

Scan 6553.2.60
HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY
NOV 2 1943
Grant fund

PERSONERNE.

MUHAMMED.

AISJA, hans Hustru.

ABUBEKR, hendes Fader.

OMAR.

OTMAN.

HASSAN.

SAFVAN.

KAB, Jødernes Ældste.

BANANA, hans Datter.

MIRJAM, en ægyptisk Slavinde.

ALI.

Muhammeds Tilhængere; Slaver.

Handlingen foregaar Aar 628 i Medina.

FØRSTE AKT.

Aisjas Hytte, lavt til Loftet, nøgne Vægge, men Hynder og Puder til Sæde og Leje opstablede rundt omkring. Dør i Baggrunden; den gaar ud til Vejen og er dækket af et Forhæng.

Det er Eftermiddag.

FØRSTE SCENE.

OMAR og ABUBEKR sidder i Forgrunden. Siden ALI.

OMAR.

Hvor han dog tøver længe!

ABUBEKR.

Skulde der være tilstødt ham en Ulykke?

OMAR.

Allahs Sendebud? Umuligt.

ABUBEKR.

Om ikke ham selv, hvem Allah bevare, saa hans Følge.

OMAR.

Det var lutter paalidelige Folk, og Toget var ufarligt. Har de truffet Karavanen, har de med Lethed overvældet den. Og drog de forgæves, hvorfor tøver de da?

ABUBEKR.

Nej, Fare var der ikke.

OMAR.

Desuden: havde Muhammed ellers medtaget din Datter?

ABUBEKR.

Allahs Sendebud rejser nødigt uden Kvinder.

OMAR.

Han drager altid nødigt paa Togt. Hvorfor saa denne Gang?

ABUBEKR.

Allahs Sendebud bør ikke uden Grund udsætte sit Liv — men for de Troendes Skyld bør han ikke bestandigt holde sig hjemme.

OMAR.

Jeg skulde tænke, de Troende venter sig stærkere Gerninger af ham end dette ligegyldige Overfald.

ABUBEKR.

Dadler du Muhammed?

OMAR.

Nej. Men du ser saa godt som jeg, hvorledes Faren dagligt vokser. Byens Folk holder sig tilbage fra Islam og tilbeder for vore Øjne skamløst de gamle Guder, ja Gudinderne med; de Kristne sætter os lige med Hedningerne, og Jøderne — ja Jøderne, de haaner os alle: de spotter Muhammed og hans Koran — de vover den Paastand, at Muhammed har stjaalet sin Prædiken fra deres hellige Bog — de benægter hans Aabenbaringer —

ABUBEKR.

Jeg véd det — véd det nok. Dog jeg frygter ikke. Muhammed er stærk, og Allah er med os.

Husker du, hvorledes vi maatte liste os som

flygtende Slaver ud af Mekka — hver Mand kunde tage vort Liv, ja Muhammeds Liv — og straks blev vi her modtagne som Venner af Venner. Mangen Gang siden var Lykken os gunstig —

OMAR.

Aar er gaaede siden vor Flugt — Nederlag og Sejr vekslede — og hvad gør vi nu: vi frister Livet kummerligt.

ABUBEKR.

Islam breder sig.

OMAR.

Maaske. Men jeg véd, at i Øjeblikket staar Islam for Fald og at vi kan lide et uopretteligt Nederlag. Mekkas Folk rykker imod os, vil angribe os her i denne By, som ikke er vor egen. Hvad Magt stiller vi imod dem — og besejrer vi dem ikke, da omringes vi og knuses.

ABUBEKR.

Du tror da virkelig paa, at Mekka drager imod os?

OMAR.

Du tvivler da virkelig endnu!
Mine sikre Spejdere har meldt Hærens Fremrykken.

ABUBEKR.

Kunde det tænkes? — Nej!

OMAR.

Hvilket?

ABUBEKR.

At Muhammed var stødt paa de fremrykkende Skarer — hvis de ellers virkelig findes.

OMAR.

Nej — det kan ikke tænkes: Muhammed kommer fra Bjærgene mod Nord.

ABUBEKR.

Sandt, ja.
Solen er ved at gaa ned — og endnu ingen.

OMAR

lyttende.

Jeg hører Ryttere.

ABUBEKR.

Nu, Allah være lovet!

OMAR.

Du glæder dig for tidligt — det er ikke Muhammed. Det er ikke Fodslag af Kameler — kun en enlig Rytter.

(Han gaar til Døren, slaar Forhænget tilside og ser ud.) Min flinkeste Spejder vender tilbage. (Han raaber ud.) Halloh! Stig af her og kom hid! (ALI viser sig i Døren.) Træd ind!

ABUBEKR.

Velkommen, Ali!

ALI.

Vær hilset, Abubekr!

OMAR.

Sig, hvad du har set!

ALI.

Jeg har set Mændene fra Mekka.

OMAR.

Hvor var du?

ALI.

Imellem Hudaerne var jeg skjult — de kendte mig ikke. Fortroppen kom for to Døgn siden. Jeg har redet Nat og Dag.

OMAR.

Hvor mange er der?

ALI.

De siger, Kurajsh kommer med fire tusind Mand, mange Heste og flere Kameler; til dem slutter sig Subajm og Gatafan og mange mindre Stammer.

OMAR.

I alt? Hvad tror du?

ALI.

De siger: titusind Mand er Hæren med mindst totusind Kameler.

ABUBEKR

forfærdet.

Titusinde!

OMAR

mørk.

Allah maa hjælpe.

ABUBEKR.

Og Anføreren?

ALI.

Er Abu Sufjan.

ABUBEKR.

Abu Sufjan — ja ene han kunde samle saa mange. Hans Had er lige saa stort som hans Kløgt.

OMAR.

Naar mente de at naa til Byen her?

ALI.

Man talte om fire, fem Dage. Da kunde alle samlede og i god Orden staa herudenfor.

ABUBEKR

halvt til sig selv.

Og Muhammed er her ikke!

OMAR.

Vel, Ali, gaa hjem til den Hvile, du ærligt har fortjent. Jeg lønner din Raskhed.

ALI.

Allah lønner mig i Paradis — for ham og hans Sendebud spejdede jeg.

Han gaar.

OMAR.

Nu, Abubekr, hvem havde saa Ret?

ABUBEKR.

Du.

OMAR.

Den største Hær, som Mekka nogensinde samlede, rykker imod os.

ABUBEKR
i Tanker.

Ja — det er slemt.

OMAR.

Du synes ikke at mene dine Ord. Tror du ikke paa Faren?

ABUBEKR.

Jeg tror, at selv den største Fare kan overvindes af Allahs Sendebud — var han her blot! Alle mine Tanker gaar imod ham, som han rider der i Ørkenen.

OMAR.

Og herover glemmer du alt andet?

ABUBEKR.

Intet kan planlægges, intet foretages uden Muhammed. Som et livløst Legeme er vi uden ham.

OMAR.

Kæmpe kan vi — uden ham.

ABUBEKR.

Kæmpe som Dyr, som Slaver — ja; men uden Banner, uden Mærkesmand.

OMAR.

Med Allah til Banner og Mærke.

ABUBEKR.

Men uden Ordet..

OMAR.

Ordet?

ABUBEKR.

Der er ingen Gud uden Allah og Muhammed er Allahs Sendebud.

Har Allah skikket os sit Sendebud — nyder vi den Naade at besidde ham iblandt os, at høre af hans Mund de guddommelige Lærdomme og Befalinger — da kan vi, da tør vi ikke gaa et Skridt uden ham.

For vi er sikre med ham.

Omar

efter en kort Stilhed.

Du er saa fast i Troen.

Abubekr.

Er *du* ikke, tapre Omar!

Omar.

Min Tro fæstnes ved Lanse og Sværd, ikke ved Tanke og Tale.

Abubekr.

Jeg var blandt de allerførste, der bekendte Islam — aldrig har jeg tvivlet —

Omar.

Jeg tvivler heller ikke.

Abubekr.

Du kom senere — ikke mindre velkommen — men jeg lyttede til enhver Aabenbaring —

OMAR.

Medens jeg strejfed omkring, sloges og plyndrede —

Men ligemeget! — Hæren rykker frem: hvilke Foranstaltninger skal der træffes?

ABUBEKR.

Ingen — førend Muhammed atter er iblandt os. Hvem kommer der?

OMAR.

Otman.

ABUBEKR.

Han sporer den Uhygge, hvormed vi venter.

ANDEN SCENE.

De FORRIGE. OTMAN kommer fra Baggrunden.

OTMAN

seende sig om.

Er Muhammed ikke kommen?

ABUBEKR.

Nej.

OMAR.

Vidste du det ikke?

OTMAN.

Jeg hørte, at der taltes derom. — Folk samler sig til Aftenbønnen, og man havde sikkert ventet Muhammed.

ABUBEKR.

Ibn Maktum vil forrette Gudstjenesten iaften —

OMAR.

— ligesom de andre Dage under Muhammeds Fraværelse.

OTMAN.

Men hvorfor er han ikke vendt tilbage?

OMAR

kort.

Vi véd intet derom.

OTMAN

efter en Stilhed, seende fra den ene til den anden.

Er I ængstelige?

OMAR.

Nej.

ABUBEKR.

Vi begriber ikke hans Tøven, men Fare kan der ikke være tilstede.

OTMAN.

Nej, umuligt.

Kan I ikke tænke jer nogen Aarsag til hans Udeblivelse?

ABUBEKR.

Nej. Muligvis har Allah tilkendegivet ham sin Vilje til en Gerning, om hvilken vi intet véd, og dette har forsinket ham.

OTMAN.

Muligvis.

Skønt — Muhammed har nu sjældnere Aabenbaringer end før — og næsten aldrig paa Krigstogt.

ABUBEKR.

Allah kender alt bedst.

OMAR.

Du smiler, Otman.

OTMAN.

Nu — jeg tænker mig en anden Aarsag end I.

OMAR.

Og hvilken da?

OTMAN.

Muligvis har Muhammed mødt en smuk Kvinde undervejs, har taget hende til Ægte — og fejrer nu sit Bryllup med hende.

ABUBEKR.

Det er lidet sandsynligt.

OTMAN.

Overmaade sandsynligt — tværtimod.
Jeg husker saa tydeligt, da Muhammed traf

Safja i Kajbar. Ikke saasnart var hendes Mand dræbt, førend Muhammed vilde ægte hende. To Timer fra Kajbar gjorde vi Holdt — dog hun var uvillig og Muhammed maatte falde til Føje. Men to Timer senere taalte Muhammed ingen Vægring. Vi rammede fire Pæle i Jorden, hængte et Stykke Tøj over dem, bredte en Kamelhud over Sandet — og der holdt Muhammed Bryllup. Jeg selv stod Vagt med draget Sværd.

Han var saa ivrig, at han talte med Safja den hele Nat. Hun var kun sytten Aar — og meget smuk var hun.

Jeg saa' hende, da jeg gik herhen. Hun stod i sin Hytte og saa' ud efter Muhammed ligesom hans andre Hustruer. Hun spurgte mig om Muhammed. Jeg lo og sagde, at han vel havde fundet sig en ny Safja undervejs. Da løb hun vred ind i Hytten.

Men umuligt er det vel ikke.

ABUBEKR.

Min Datter er med Muhammed paa dette Togt.

OTMAN.

Aisja med! Det er en anden Sag.

OMAR.

Ingen af sine Hustruer elsker Muhammed saa højt som Aisja.

OTMAN.

Nej, hun er ham kærest af alle. Og hun fortjener denne Kærlighed hos Allahs Sendebud — en vis og ædel Faders ædle og skønne Datter.

Men hvorfor i al Verden tøver da Muhammed?

ABUBEKR

langsomt.

Vi vilde dog ikke være bekymrede herover — hvis ikke en virkelig Fare truede.

OTMAN.

En Fare? Her?

OMAR

uvillig.

Er det værd at tale herom før —

ABUBEKR

afbrydende.

Sikkert ja. De, der nyder Muhammeds Fortrolighed, bør være forberedte, inden han selv kommer.

OTMAN.

Allahs Sendebud skænkede mig altid sin Tillid i alle vigtige Anliggender.

OMAR

mumler mellem Tænderne.

Ja, han gjorde det,

OTMAN

ser paa ham.

ABUBEKR.

Sagen er den: fra Mekka rykker Abu Sufjan imod os med en stor Hær.

OTMAN.

En Hær — en udrustet Hær?

ABUBEKR.

Titusind Mand — totusind Kameler —

OMAR.

Tusinder af Ryttere —

OTMAN.

Totusind Kameler! — Ryttere i Tusindvis! — Og vi har ingen!
Hvoraf véd I det?

OMAR.

Mine Spejdere beretter det.

OTMAN.

Hvem har speidet?

OMAR.

Senest Ali.

OTMAN.

Jeg kender ham: han er paalidelig.
Hvornaar kan de være her?

ABUBEKR.

Om fire-fem Dage.

OTMAN.

Saasnart! — Og hvad stiller vi imod dem? Her i Byen, hvor alle er vore Fjender: Hedninger, Kristne, Jøder?

Og hvormange tusind er vel vi?

OMAR.

Allah er med os.

OTMAN.

Men hvad gør vi? — Hvordan ruster vi os? — Eller flygter vi?

OMAR.

Flygte!

ABUBEKR.

Flygte! — Og hvorhen?

OTMAN.

Stammerne østpaa viser Tilbøjelighed til at bekende Islam — her ligger vi lige for Angrebet —

ABUBEKR.

Lad os opsætte alle Raadslagninger til Allahs Sendebud er iblandt os.

OTMAN.

Men hvor er han da? Borte, naar sligt staar for.

OMAR

staaende i Døren.

De Troende strømmer til Bedehuset — Muhammed er ikke at se!

ABUBEKR.

Og intet Tegn til at han kommer?

OMAR.

Nej.

OTMAN.

Skal vi gaa til Bedehuset?

ABUBEKR.

Nej — det er bedre at blive her. Nogle vil maaske tro, at Muhammed er iblandt os.

Omar.

Der kommer Kab!

Abubekr.

Jøden?

Omar.

Ja! Jødernes Ældste. — Han søger vist herind.

Otman.

Lad ham blot komme!

Abubekr.

Ja, lad os kun tale med ham! Tiden er ikke til at afvise nogen.

Otman.

Nej sandelig: Jødernes Venskab kunde betyde noget nu — de vilde være gode Hjælpere.

Omar
uvillig.

Allah og Sværdet — det er mine Hjælpere.

OTMAN.

Du glemmer Allahs Sendebud.

ABUBEKR.

Ja, det gør du.

TREDJE SCENE.

DE FORRIGE. KAB kommer fra Baggrunden.

KAB.

Vær hilset, gode Mænd!

ABUBEKR.

Træd ind, Kab! Hvad søger du?

KAB.

Muhammed søger jeg.

ABUBEKR.

Han er her ikke.

Otman.

Endnu ikke hjemkommen.

Omar.

Fra Krigstogt.

Kab.

Vel, vel! Muhammed gaar og kommer som ham lyster. — Fred være med ham — han er en sjælden Mand.

Men jeg gaar da forgæves.

Abubekr.

Kom dog og sæt dig! Du taler smukt om Allahs Sendebud.

Kab.

Hvorfor skulde jeg ikke tale med Ærbødighed om en Mand, til hvem saa mange kloge, tapre og fromme Mennesker ser op som til et guddommeligt Sendebud?

Ogsaa vi Jøder læser i vore hellige Bøger om Seere, som Herren vor Gud havde skænket sjældne Gaver til at forstaa og aabenbare hans Vilje.

ABUBEKR.

Og du mener, gode Kab, at Muhammed er en saadan Seer?

KAB.

Du mener det, Herre!

OMAR

hæftigt.

I Jøder *vil* ikke tro!

KAB.

Muhammed har sagt, ikke én Gang men mange Gange, at Jøderne — de Kristne ogsaa ja — var for ham snarere Brødre end Fjender.

OTMAN.

Det er sandt — det hørte vi alle.

ABUBEKR.

Ganske sandt! Er Abraham ikke Muhammeds Forgænger — og Moses?

OMAR.

Og Kristus! — Nu, ham tror du ikke paa.

KAB.

Nej, jeg ikke. Muhammed holder ham for en Seer. — Og en ædel Mand, en sjælden Mand var han.

OMAR.

Han blev korsfæstet, ikke?

KAB.

De Kristne siger det.

OTMAN.

Vi Troende og I Jøder har samme Gud — med de Kristnes har vi intet at skaffe.

KAB.

Hvert Folk dyrker sine Guder — det nytter lidet at strides om Troen.

OMAR

hidsigt.

Muhammed har sagt: ethvert Menneske fødes i Islam, hans Forældre gør ham til Jøde, Kristen eller Mager.

OTMAN

undskyldende.

Saa er vor Tro.

KAB.

Jaja — jaja. Jeg hører altid gærne Muhammeds Ord og de skønne Fortællinger, han véd at berette — ofte overensstemmende med hvad vi Jøder læser i vore hellige Bøger.

Lille Stilhed.

ABUBEKR.

Vilde du tale med Muhammed, Kab!

KAB.

Ja, jeg havde et Ærind til ham — men intet vigtigt.

ABUBEKR.

Kunde du sige os dit Ærind?

KAB.

Det kan jeg godt, hvis du ønsker det.

OTMAN.

Ja, gør det, ædle Kab! Dit Folk lytter med Rette til dine Ord: vis er din Tale, velovervejede dine Raad.

KAB.

Jeg takker dig for din store, altfor store Venlighed.

OMAR.

Og hvad var saa dit Ærind, Jøde!

KAB.

Mit Ærind! — Et Spørgsmaal var det kun til Muhammed.

Se, kom vi ikke her, blot fordi vi skifted Ord med hinanden, i disse faa Øjeblikke til at tale om Troens Forskellighed — naturligvis i

Ro og Fred — uden Vrede. Nu — Strid om Troen opstaar hver Dag her, siden Muhammed og hans Venner kom hid fra Mekka. Før den Tid, hvor fredeligt var her ikke! — Hver tænkte sit — hver bad til sin Gud som ham tyktes bedst! Maaske var de Kristne lidt uvillige mod os Jøder — men de var saa faa og saa svage: vi kunde roligt bære over med deres Nidkærhed. Undertiden blev Hedningerne utaalmodige over de Kristnes Bebrejdelser — dog det var let at mægle! — Ja, saadan var det!

Men siden Muhammed kom, er alt anderledes. De siger, at han har bragt Ufreden med — fra alle Sider paastaar de det: her staar nu saamegen Kamp omkring Byen — og inde i Byen stærkere og hyppigere Stridigheder.

Maaske er dette overdrevet. Dog — sandt er det: om Troen kives og trættes nu alle.

ABUBEKR.

Det er naturligt — maa saa være: Allah taler gennem Muhammed til Menneskene.

KAB.

Saa siger I, Muhammeds Venner: det er naturligt. Dog heldigst var det, om hver

Stamme havde sin Tro og sin Gud tryg og uangreben for sig selv.

OTMAN.

Visselig — dette er bedst for alle.

KAB.

I den sidste Tid har enkelte Jøder antaget Muhammeds Lære.

OMAR.

Allahs Vilje — Muhammeds mægtige Kald — Koranens hellige Ord!

KAB.

Ja, tapre Omar, just dette har grebet dem. Dog enkelte af Muhammeds Venner — og flere, langt flere end hine Jøder — har afsvoret Islam og har antaget vor Tro.

Stilhed.

OTMAN.

Ogsaa dette er sandt.

ABUBEKR.

Unægteligt.

OMAR.

De Uslinge!

OTMAN.

Du billiger ikke dette, Kab!

KAB.

Jeg ønsker det ikke — nej jeg ønsker det ikke. Lad hver holde fast ved den Gud, hvem hans Forældre lærte ham at tilbede og lyde.

Eller — lad ham selv én Gang vælge — som I har valgt Allah — og da aldrig mere!

ABUBEKR.

Du taler viseligt.

OTMAN.

Og hvad er nu din Tanke?

KAB.

Et Forslag — et simpelt Forslag, om det behager Muhammed.

Jeg tænkte, det maaske vilde tjene til Klarhed for mange, om hver fremstillede sin Lære offentlig og drøftede den med andre — Islams Folk og vi Israels Børn. Nogle af os kunde forelægge Muhammed nogle Spørgsmaal, og han svare — saa smukt og veltalende som han plejer.

Dette Ordskifte kunde finde Sted, hvor I vilde — i Eders Bedehûs, om det passede saa.

De Ypperste fra begge Sider vilde lytte til Muhammeds Tale — til vore Lovkyndiges Spørgsmaal.

Stilhed.

Et Forslag — kun et Forslag!

OTMAN.

Jeg har hørt, at saadant har fundet Sted andensteds — ved Kejserhoffet, tror jeg.

KAB.

Ganske rigtigt — uden Tvivl. Jeg tror ogsaa, ved Kejserhoffet.

Men maaske vilde et saadant Ordskifte ikke behage Muhammed?

ABUBEKR.

Derom maa vi spørge ham.

OTMAN.

Hvorfor skulde det ikke behage ham?

KAB.

Ja, saa maaske I spørger ham.
Venter I ham iaften — eller inat?

ABUBEKR.

Vi venter ham hvert Øjeblik.

OTMAN.

Vi havde egentlig tænkt, at han allerede var vendt tilbage i Formiddags.

KAB.

Gid intet Uheld maa tilstøde ham — derfor bevare ham Abrahams Gud.

OMAR.

Allah beskytter ham.

ABUBEKR.

Vi frygter intet Uheld for Muhammed.

Otman.

Nej — men vi ønsker altid hans Nærværelse. Vi lever, som du selv siger, i Stridigheder, i Krig —

Kab.

Krig er en tung Byrde, baade for Sejrherren og for de Overvundne — i Sandhed en Lidelse og en Straf.

Iøvrigt — jeg har hørt — men hvem tror paa Rygter?

Otman.

Hvilke Rygter, vise Kab?

Kab.

Hvis de ikke naaede Eders Øren, vil *jeg* ikke være Rygtebud.

Otman.

Var det om Krig?

Kab.

Som du siger: om Krig — desværre; om væbnede Folk, der nærmede sig vor By —

OTMAN.

Hørte du ogsaa: hvorfra de kom?

KAB.

Jeg tror fra Mekka — Ja, fra Mekka var det.
Men maaske lyver Rygtet.

ABUBEKR.

Muligvis.

KAB.

Skønt — den, der fortalte mig det, er en paalidelig Mand, en ældre paalidelig Mand, med hvem jeg i mange Aar har drevet Handel.

Netop denne Eftermiddag kom han her til Staden — han havde redet hurtigt, for hans Hustru var syg ved hans Bortrejse og han frygtede, at Sygdommen skulde være tiltaget — hvad Gud imidlertid har afvendt.

Han kom da fra Badr i flyvende Fart paa en Kamel, og han meldte mig for ganske vist, hvad han mente med egne Øjne at have set: tusinder af væbnede Mænd dragende henimod Byen — mest Ryttere.

OMAR

uvilkaarligt.

Mest Ryttere — ja.

KAB.

Ja, tapre Omar, mest Ryttere.

Dette stemmer maaske ogsaa med, hvad Eders Efterretninger melder.

OTMAN.

Ja naturligvis, ogsaa vi har hørt et og andet.

Og Toget mentes at være imod Muhammed og Islams Folk?

KAB.

Uden Tvivl. Abu Sufjan fører Hæren, og han vil hævne baade Forsmædelser og Mandefald og den sidste store Karavanes Plyndring.

Der erhvervede I meget Gods.

ABUBEKR.

Allah var med os.

OTMAN.

Det var den sidste Sejr.

Kab.

Siden da har Lykken ikke fulgt jer paa samme Vis. Men enhver har sin Prøvelsestid.

Omar.

Vi skal vide at møde Abu Sufjan. Jo flere Fjender, des større Sejr.

Kab.

Sikkert, sikkert! Saadan taler den tapre Kriger, som alle véd du er.

Otman.

Kab! Tænker du ogsaa paa, at den Krig; der maaske nærmer sig, vil sprede Uro og Fordærvelse over Byen her?

Kab.

Derpaa tænker jeg — det gør jeg.

Otman.

Fjender — udenfor og indenfor en By — rammer alle dens Indvaanere.

KAB.

Bitter Erfaring har belært os derom.

OTMAN.

Tror du da ikke, Kab, det var bedre, om alle her søgte at afvende denne Fare, denne Ulykke?

Traf Abu Sufjan alle Byens Indvaanere forbundne som Venner, drog han maaske bort igen.

I hvert Fald: en stor Magt vilde møde hans Magt.

OMAR.

Jeg tænker, at Islam ikke trænger til nogens Støtte. Vi — Allah magter selv sine Fjender.

ABUBEKR.

Nu, nu, Omar, lad os dog høre den gode Kabs Mening.

KAB.

Min Mening, ædle Abubekr, er denne: hver møde sine Fjender! — Hver har nok med sine.

Vi Jøder staar ikke i Uvenskab til Mekkas Folk. I mange Aar har vi boet Side om

Side med Kurajsh og andre Stammer, der dyrkede deres Guder — boet i al Fred. Om Abu Sufjan henvendte sig til os og bad os om Hjælp mod Eder — og jeg kunde tænke mig sligt efter nogle Ord, Ghazzal lod falde — det var ham, der kom ridende idag — ja hvis Abu Sufjan søgte Støtte hos os, da vilde jeg svare ham som jeg svarer Eder: du er ikke min Fjende, dine Fjender er ikke mine — og i Eders Fjendskab blander jeg mig ikke; jeg ønsker ikke Nederlag for nogen af Eder, og Sejren ligger i Guds Haand.

Stilhed.

ABUBEKR.

Vel, Kab, tidligt advaret — dobbelt advaret.

KAB

rejsende sig.

Saa beder jeg jer overbringe Muhammed, siden han endnu ikke er kommet, min ærbødige Hilsen og spørge ham, om et saadant Ordskifte i mange gode Mænds Paahør vilde være ham til Behag.

ABUBEKR.

Din Hilsen skal blive overbragt.

FJERDE SCENE.

De Forrige. Hassan kommer hastigt ind ad Døren og standser brat.

Hassan.

Hvad, saamange Troende forsamlede her — og Jøder i Aisjas Hytte — og ingen Muhammed! —
Endnu ikke kommet?

Omar.

Nej som du ser.

Hassan.

Jeg kommer fra Bedehuset — man savnede Muhammed og jer andre med, (Leende.) ja ikke dig, Kab!

Kab.

Du skæmter altid, Hassan!

Hassan.

Saa gør Ungdommen — ler og synger. Jeg digter Viser om mange Ting — om skønne Jødinder ogsaa. Jeg saa' din Datter idag, Banana den dejlige! Hun gik med Oliekrukken løftet over sit Hoved, og hendes Arme lyste

stærkere end deres gyldne Ringe, medens hendes Hofter skælvede! —

I Sandhed, Kab, jeg kunde blive Jøde for at eje hende.

KAB.

Det nytted' dig intet, om du blev det, Hassan! Banana ægter imorgen den vakre Kaleb, og hun forlader ikke sin Husbond.

HASSAN.

Da vil jeg dræbe ham og tage hende.

ABUBEKR.

Daarlig Spøg!

HASSAN.

Spøg! — Ingen véd, hvad Tiden bringer.

KAB.

Nej, men med din Mund dræber du ingen og gavner næppe nogen, end ikke dig selv.

HASSAN.

Du tager fejl: jeg gavner Islam, hvis Storhed jeg besynger.

KAB.

Vel! Jeg ønsker Islam al den Nytte, hvortil du er Ophav.
Jeg har alt dvælet her for længe. Farvel!

ABUBEKR.

Farvel! Jeg bringer Muhammed dit Budskab.

OTMAN.

Farvel.

KAB

gaar ud.

OTMAN

vredt til Hassan.

Til ingen Nytte gjorde du Kab vred.

HASSAN.

Til ingen Skade heller.

OTMAN.

Hvem véd!

OMAR.

Du hørte jo, han vilde intet Forbund.

HASSAN.

Forbund! Hvad vil det sige?

OTMAN.

Nu ja, Omar mener, Jøderne holder sig for sig selv, giver os ikke deres Døtre, hjælper os ikke med deres Mænd.

HASSAN.

Jeg siger Eder: der spottes over os her i Byen — digtes endog Nidviser over Islam.

OTMAN.

Giv dem Svar, gode Hassan, du forstaar Kunsten.

HASSAN.

Det haaber jeg. Men jeg kan ikke besynge Muhammeds Krigstog og Sejre — naar alle trykker sig ængsteligt sammen og ingen Sejre vindes.

Muhammed er paa Togt?

ABUBEKR.

Kun med en ringe Flok Mænd.

HASSAN.

Ikke nok til et firlinjet Vers engang.
Hvorfor tøver han da saalænge?

OTMAN.

Han har nok sine Grunde.

ABUBEKR.

Allah kender dem.

HASSAN.

Men I ikke — I, hans Fortrolige!

OMAR

som er gaaet hen til Døren.

Der er Muhammed.

ABUBEKR.

Han kommer?

OMAR.

Ja, sikkert.

OTMAN.

Jeg hører intet — jo dog!

OMAR.

Jeg hører Fodslagene — tro mig, det er ham!

ABUBEKR.

Nu, Allah være priset!

OTMAN.

Ja, det er ham! Endelig!

HASSAN.

Hvad er paafærde? Hvad betyder denne Utaalmodighed og Glæde?

ABUBEKR.

Det vil du nok erfare.

FEMTE SCENE.

DE FORRIGE. MUHAMMED ses i Døraabningen, bag ham Krigere og Slaver. Han affører sig sin Rustning og giver sin Lanse til en Slave.

ABUBEKR.

Vær hilset, Muhammed!

OTMAN.

Hil dig, du kommer sent!

OMAR.

Allahs Sendebud, vi har længtes svarligt!

MUHAMMED

træder ind, febrilsk.

Vel, at jeg træffer Eder samlede her, I mine Nærmeste! — Aah, Hassan, du her!

HASSAN.

Er noget hændt dig, Muhammed!

ABUBEKR.

Du synes — urolig, Muhammed!

MUHAMMED.

Ja, noget er hændt — en Ulykke — et Lynslag!

OTMAN.

Og hvad da, Allahs Sendebud!

OMAR.

Du har hørt om —?

MUHAMMED.

Hørt! — Nej, intet.

OMAR.

Og Karavanen?

MUHAMMED.

Traf vi — dræbte de fleste — nogle bekendte Islam og skaanedes — Byttet var betydeligt, tilstrækkeligt.

Nej men — ja her er intet at skjule — mit Følge véd det alt — dig rammer det og, Abubekr!

ABUBEKR.

Mig?

OTMAN.

Aisja!

MUHAMMED.

Du gætted det, Otman: Aisja! (Udbrydende.) Aisja er borte — forsvundet — sporløst forsvun-

det! Trods alle Efterforskninger, trods den besværligste Søgen? — Derfor kommer jeg saa sent.

Om Jorden havde aabnet sig og slugt hende eller om Bjærgene var nedskredne over hende: hun kunde ikke ubegribeligere være bortrykket fra mine Øjne.

ABUBEKR.

Hvor er det muligt!

OMAR.

Et fjendtligt Overfald?

MUHAMMED.

Nej, nej! Vi fører hendes Kamel med tilbage.

HASSAN

med et undertrykt Smil.

Kamelen — og ikke hende!

OTMAN.

Fortæl os hele Sammenhængen, Allahs Sendebud!

MUHAMMED.

Den er ligesaa kort som ufattelig. Endnu i Gaar Aftes var Aisja tilstede i Lejren. Ved Nattens Frembrud brød vi op, og da jeg henad Morgenstunden — Solen stod alt over Synskresen — red hen til hendes Kamel — jeg vilde holde Rast og holde Maaltid — opdagede jeg, at Bærestolen var tom.

Driveren vidste intet, begreb intet — ingen havde mærket noget. Vi spejded, søgte rundt omkring. — Alt forgæves.

ABUBEKR.

Ubegribeligt!

OTMAN.

Aa, hun er ikke fortabt — umuligt! Hun kommer. — Her i Byens Nærhed!

MUHAMMED.

Men der maa atter søges! Folk maa udsendes.

OMAR.

Vil du, at jeg skal —

HASSAN.

Lad mig samle Folk, Muhammed —

OTMAN.

Ja, lad Hassan gøre det! Tag blandt Omars Mænd —

MUHAMMED

langsomt.

Hassan! Gærne ja — men vil ikke du, Abubekr — det er din Datter —

OTMAN

hurtigt.

Jeg tror, at Hassan vil være udmærket til den Gerning — og i hvert Fald vi vil sende vore flinkeste Spejdere med ham. Vi andre ønskede at tale med dig, Muhammed — endnu i Aften — om Anliggender vigtige for Islam.

OMAR.

Jeg tror, at Otman har Ret.

ABUBEKR.

Ogsaa jeg deler hans Mening.

MUHAMMED

ser paa dem.

Vel, som I synes! Aisja er mig kær — Islam staar over alle menneskelige Anliggender. Vil du gaa, Hassan!

HASSAN

løvende.

Ja! — Og jeg skal gaa ene —

OMAR

kort.

Nu skal jeg ledsage dig til Folkene.

HASSAN og OMAR gaar ud.

OTMAN.

Saa fik vi denne letsindige Visemager paa Dør.

MUHAMMED.

Hvad er der hændt?

ABUBEKR.

Noget langt alvorligere end om Aisja — hvad Allah forbyde — var bortført af Fjender. En stor Fare truer.

MUHAMMED
opmærksom.

En stor Fare! — Mekka rykker frem.

ABUBEKR.

Allah lærte dig det!
En Hær drager gennem Ørkenen — den anføres af —

MUHAMMED.

— af Abu Sufjan.

ABUBEKR.

Ogsaa den Tanke indgød Allah dig.

OTMAN.

Har du erfaret noget paa dit Togt?

MUHAMMED.

Nej.
Hæren er meget stor.

ABUBEKR.

Meget stor! Titusind Mand.

OMAR kommer ind.

OTMAN.

Tusinder af Kameler og Heste.

MUHAMMED.

Altsaa: mest Ryttere.

OMAR.

Og vi har ingen.

OTMAN.

Hvad er der nu at gøre?

MUHAMMED.

I Sandhed, Faren er stor.

Jeg ser det for mig, hvorledes Abu Sufjan ophobede hver lille Hævn, hvert enkelt Had til en eneste Flamme. Alle bragte deres Skærv til det store, det hellige Tog: Vaaben, Heste, Kameler, Penge, Slaver! — Kvinder førte selv deres Mænd, deres Sønner til Fanepladsen. Der var en Rasen og en Jubel — en Jubel, der genlød i Helvedes Afgrund — en Rasen, hvorover alle onde Aander frydede sig!

Saaledes samlede den hele Stad sig i ét

vanvittigt Skrig: mod den ene Mand! — Aa jeg ser det for mig!

Jeg ser den mægtige Skare svinge op foran Kaba! Allah, Allah! Dit Hus vil de Vantro betræde — der vil de søge Kraft — mod dit Folk, mod Islam, mod dit Sendebud!

Dog det skal ikke ske! Allah vil nedslaa dem, fordrive dem, jage dem ind i Helvedes Mørke!

ABUBEKR.

Det vil han, Allahs Sendebud!

OMAR.

Vi vil møde dem!

Stilhed.

OTMAN.

Men hvordan — hvordan møde dem?

Du er træt, Muhammed — du blegner!

MUHAMMED.

Ja, jeg er træt! Aisjas Forsvinden! — Søger de hende?

OMAR.

Ja! De tog Fakler med sig.

MUHAMMED.

Nu ja — hendes Forsvinden — den forgæves Søgen — disse Efterretninger! — Og jeg har intet nydt siden Middag.

ABUBEKR.

Vi vil skaffe dig noget.

OMAR.

Mon her intet findes?

MUHAMMED

træt.

Hvis Aisja havde været her!

OTMAN.

Se her er et Fad Byggrød — men Grøden er stiv og kold og Smørret er vist harskt.

ABUBEKR.

Jeg skal gaa hjem og skaffe —

MUHAMMED.

Nej, nej — kun et Par Mundfulde!

OTMAN

Det er en ussel Spise.

MUHAMMED.

Aa, Otman, hinsides denne Verden der nyder I den gode Spise.

OMAR.

Aisjas Forsvinden har allerede rygtet sig — og Byens Indvaanere —

MUHAMMED.

Nu, hvad de?

OMAR
tøvende.

De spotter derover: Muhammeds Hustruer forlader ham, siger de — og paastaar, at Aisja er flygtet til Mekka.

ABUBEKR.

Lad dem spotte!

OTMAN.

Ja, og lad os raadslaa!

MUHAMMED

forbitret.

Lad dem kun tale — men deres Ord skal slaa ind i deres Hals som Pestens Aande!

Vel, lad os pleje Raad mod Allahs Fjender!

OTMAN.

Sig, hvordan møder vi denne Overmagt?

OMAR.

Vi forsamler alle Troende — Muhammeds Ord vil opflamme dem til uovervindeligt Heltemod — saa drager vi Fjenderne imøde under Bøn og Jubelskrig.

OTMAN.

Møde dem i aaben Mark!

ABUBEKR.

Det er betænkeligt.

OTMAN.

Umuligt er det! Derfor kommer Abu Sufjan med Tusinder af Ryttere — de vil træde os ned som Græshopper under Hovene.

MUHAMMED.

Det er rigtigt.

OMAR.

Men Allah! Hvis han vil hjælpe, sejrer vi. Hvis han ikke hjælper — hvordan gaar det da Islam?

MUHAMMED.

Allah bevarer Islam i al Evighed — dertil behøves ikke vi. Falder vi, rejser der sig nye Stridsmænd.

Men vi har den Pligt at bevare os selv. For Islam trives bedst gennem mig, Allahs Sendebud — og Eder, mine Venner!

ABUBEKR.

Sandt, sandt!

OTMAN.

Ja, ganske rigtigt! — Altsaa hvad gør vi?

ABUBEKR.

Vi venter dem roligt her.

OMAR.

Som I vil.

OTMAN.

Kan vi det — roligt?

MUHAMMED.

Hvordan mener du?

OTMAN.

Vi lever ikke i vor egen By. Vi er Flygtninge — først velkomne, siden taalte. Men Byens Indvaanere lider os ikke, og de Kristne hader os, og Jøderne holder os i Usikkerhed.

MUHAMMED.

Men, mærk dig: ingen af disse ønsker, at den anden skal besejre os.

ABUBEKR.

Det er sandt: Kab var her.

MUHAMMED.

Vilde han Krig eller Forbund?

ABUBEKR.

Han vilde — det angav han som sit Ærind — spørge dig, om du i de Troendes og Jødernes Paahør vilde drøfte Troens Sager med Lovkyndige af hans Folk.

MUHAMMED.

Skulde Kab komme her alene af den Grund?

OTMAN.

Nej, det var tildels et Paaskud — kun tildels. Men ogsaa han vidste, at Folkene fra Mekka nærmede sig — alle mod den ene Mand —

MUHAMMED.

Og de havde bedt ham om Støtte?

OTMAN.

Du gætter altid rigtigt.

MUHAMMED
afvisende.

Allah indgyder mig alle mine Tanker.
Nu — og Kab?

OTMAN.

— havde afslaaet deres Anmodning om Forbund — ligesom han vilde afslaa vor. Han og hans vilde holde sig udenfor.

OMAR.

Kan man stole paa det?

MUHAMMED.

Paa Kab kan man stole.

ABUBEKR.

Vil du indlade dig paa et saadant Ordskifte?

MUHAMMED.

Hvilket? — aa, det ved jeg ikke. Maaske — vi faar se.

Nej, først vide bestemt, hvad vi vil. Blive maa vi.

OTMAN.

Men — hvis Striden staar her om Byen, og Plyndring og Mandefald gør os svage, véd vi

da, om ikke disse halve Venner og hele Uvenner aabenlyst slutter sig sammen med vore Fjender?

MUHAMMED.

Derfor maa vi ikke være svage.

OMAR

skarpt.

Nej Muhammed, det maa vi ikke.

MUHAMMED.

Hvad mener du! Aa, du tænker paa min Ængstelse over Aisja. Men forstaar du da ikke, at jeg, Allahs Sendebud, føler Smerte ved at staa overfor en Gaade? Jeg véd, at Allah vil løse den for mig, men medens jeg venter derpaa, lider jeg.

Forinden jeg kender Aisjas Skæbne, kan jeg — vil jeg ikke bestemme disse Dages Gerning. Først da er Allah med mig.

Hør, hvad er det! Raab!

ABUBEKR.

Fjender her!

OMAR.

Umuligt.

MUHAMMED.

Nej, det er Frydeskrig.
Jeg siger jer: det er Aisja.

ABUBEKR.

Ja, det er Jubel!

OTMAN.

Mange Mennesker nærmer sig.

MUHAMMED.

Hun kommer!

SJETTE SCENE.

De FORRIGE. AISJA kommer fra Baggrunden. Lidt senere SAFVAN.

MUHAMMED.

Aisja, endelig! — Hvor var du — hvordan er dette sket?

AISJA
kaster sig foran ham, grædende.

Muhammed, tilgiv!

MUHAMMED.

Hvad skal jeg tilgive?

OTMAN.

Vil du ikke, at vi skal gaa?

MUHAMMED.

Nej — hvorfor? Lad Forklaringen blive ligesaa aabenbar som Hændelsen var dunkel!
Men hvem er det?

SAFVAN.

Du kender mig, Muhammed: Safvan.

AISJA.

Safvan, der frelste mig — der bragte mig hertil.

MUHAMMED.

Frelste dig! Fra hvad?

Aisja.

Men fra Ensomhedens og Ørkenens Rædsler.

Muhammed.

Fortæl!

Aisja.

Igaar før Solens Nedgang — husker du — havde du og alle lagt jer til at sove. Jeg ønskede at drikke — husker du — og gik alene hen til den Kilde, der var nogle hundrede Skridt fra Lejrpladsen. Da jeg vendte tilbage — da sov I alle, ogsaa du, Muhammed?

Jeg lagde mig til Hvile og faldt snart i Søvn. Men jeg drømte — drømte en forfærdelig Drøm: det syntes mig i Drømme som en stor Fugl omsvæved mig med et uhyre spidst Næb og skarpe Kløer, der lignede dragne Dolke. Den kom mig bestandig nærmere — forgæves søgte jeg ved Skrig og Trusler at skræmme den tilbage — tilsidst fór den løs paa mig og slog sine Kløer i min Strube.

Da vaagnede jeg i den højeste Rædsel — jeg var badet i Sved — og Feberen hamrede i mit Blod! Jeg greb mig om Halsen —

Dit Halsbaand var borte!

MUHAMMED
ser spørgende paa hende.

Mit Halsbaand?

AISJA.

Ja, Perlebaandet, du ved, du skænkede mig kort efter vort Bryllup — og som var mig dyrebarere end mit Liv.

MUHAMMED.

Vel, jeg husker — Og saa?

AISJA.

Jeg vidste, at jeg havde haft det om Halsen paa hele Rejsen — og jeg forstod nu Drømmen. Jeg maatte have tabt det, da jeg bøjede mig ved Kilden for at drikke.

Jeg rejste mig straks for at hente det — I sov alle, ogsaa du, Muhammed — og gik til Kilden. Det var der ikke. Jeg søgte og søgte — græd og klaged — jeg *vilde* finde det. Og Tiden led — Dagen gryede. Endelig da al Søgen var forgæves, vandred jeg tilbage.

Hvorledes skal jeg beskrive min Forfærdelse: Lejren var borte! I alle borte! ogsaa du. Muhammed! Uden mig!

Intet Spor at opdage — jeg stod alene midt i Ørkenens Ensomhed!

MUHAMMED.

Du var da altsaa ikke med, da vi brød op.

AISJA.

Nej, min Kamels Fører maa have tro't, jeg sad i Bærestolen. Og ingen vidste noget om eller mærkede noget til min Fraværelse.

MUHAMMED.

Muligt ja — først nogle Timer efter red jeg hen til din Kamel og savnede dig.
Og saa?

AISJA.

Ja saa! — Jeg kastede mig fortvivlet ned paa Jorden — jamrede og spejdede til alle Sider — saa nogle Timer senere, da jeg laa indhyllet i min Kaabe og tænkte, at jeg skulde dø forladt af alle — saa hændte det, at Safvan her — hvem jeg jo kendte fra Barn — kom ridende, fandt mig, tog mig op til sig — og saa hastigt Dyret kunde løbe, bragte mig hid til Byen.

MUHAMMED.

Safvan — alene med dig, min Hustru — den hele Dag!

Tænker du paa, hvad du har gjort, Safvan!

SAFVAN
koldt.

Jeg forstaar dig ikke, Muhammed! Skulde jeg efterlade din Hustru i Ørkenen som Rov for Tigeren — som Bytte for enhver Vantro?

MUHAMMED.

Ingen havde forgrebet sig paa Muhammeds Hustru — Allah havde straffet ham med sit Lyn. (SAFVAN staar ubevægelig.) Vogt dig ogsaa du! — Du har handlet som en Daare, en Forbryder!

AISJA
rolig.

Muhammed — jeg er uskyldig.

MUHAMMED.

Uskyldig: det véd kun Allah — og jeg, naar Allah aabenbarer mig Sandheden.

Ve over jer, hvis I har syndet!

OMAR

tæt hen til MUHAMMED.

Lad mig dræbe ham, Muhammed, det er bedre.

ASJA.

Men han har frelst mig.

MUHAMMED

rasende.

Beder du for ham — vogt dig, Aisja, siger jeg — frygt Allahs Straf og min Vrede!

Ja — Safvan — om jeg lod dit Hoved afhugge —

SAFVAN

staar ubevægelig.

Du kan det.

OTMAN

beroligende.

Folk vilde tro Aisja skyldig, Allahs Sendebud!

MUHAMMED

beherskende sig, men skælvende.

Hvad siger du, Abubekr, Kvindens Fader!

ABUBEKR

merkt.

Handl som du vil, Muhammed, du er Herren!
Tag begges Liv, om du lyster!

OMAR.

Lad mig dræbe ham, Muhammed!

SAFVAN

med Haanden paa Sværdhæftet.

Jeg beder ikke for mit Liv.

MUHAMMED.

Gaa, gaa — lad mig ikke se dig længer — og fremfor alt ikke her — gaa! Kom ikke for mit Aasyn — men vogt dig — hvor du end er, skal jeg ramme dig.

SAFVAN

ser ham ind i Øjnene.

Fordi jeg bragte dig Aisja.

MUHAMMED.

Nævn ikke hendes Navn — gaa, hører du!

SAFVAN.

Vel, Allahs Sendebud, jeg gaar.

Han gaar ud.

AISJA

sagte, indsmigrende.

Muhammed — du ved, jeg elsker dig — andre Mænd har intet Legem for mig — mig, som er udkaaret af Allahs Sendebud.

MUHAMMED

sagte.

Mener du, at Muhammeds Hustru skal være ene med en fremmed Mand i Nattens og Dagens Timer? — Hellere maatte du være bortført af Vantro, hellere sønderreven af Rovdyr, hellere skulde du sultet og tørstet tildøde end du skulde vise dig for mig, førende en ung Mand ved Haanden, sigende: her er min Frelser. — *Din* Frelser — *min* Fordærver!

(Han hæver Stemmen.)

Allah har skænket os Mænd Kvinden til vor Lyst — til vort Eje — til uindskrænket, udeleligt Eje! Hun er vor: Hud og Haar, Legem og Sjæl, hver Plet paa hendes Krop — hver Tanke i hendes Hjærne! Og ingen —

ingen maa nyde andres Ejendom — ikke fryde sit Syn derved blot et Øjeblik!

Saa vil Allah det. Han taaler ikke Kvinders Egenvilje. Allah taler igennem mig.

ABUBEKR.

Vi hører det alle, Muhammed!

MUHAMMED.

Ve over denne Dag — den vil længe mindes.

OTMAN.

Allahs Sendebud, husk: Kvinder er der mange af, Islam er kun én.

Lad os raadslaa!

MUHAMMED

Du har Ret, Otman, skønt du skal ikke minde mig om Islam.

Vel, Abubekr, tag hende med dig og før hende til din Bolig.

AISJA

klagende.

Bort herfra! Skal jeg — Muhammed, hør mig!

MUHAMMED
ser paa hende.

ABUBEKR.

Kom, Aisja!

OTMAN
halvt sagte til hende.

Gaa, gaa!

ABUBEKR.

Jeg vender straks tilbage.

ABUBEKR og AISJA gaar ud.

OMAR.

Og nu, Muhammed, nu venter vi Bestemmelsen af dig.

MUHAMMED.

Nu kender jeg Aisjas Skæbne, mener du — nu kan vi raadslaa.

OTMAN.

Det er paa Tiden, Muhammed!

MUHAMMED.

Altsaa ikke drage ud — og ikke blive.

Otman.

Her er usikkert. Og selv denne Hændelse —

Muhammed.

Jeg véd det, Otman, spar dine Ord.

Nu tales der og spørges i Staden, i hver Bydel, i hver Bolig — og i denne Sladder blander Troende og Vantro, Jøder og Kristne sig mellem hinanden. Alt bliver flydende, Grænserne udviskes — og der *maa* være Grænse.

Abubekr kommer.

Skilsmisse maa der være mellem Himmel og Helved, Tro og Vantro, mellem Muhammed — den ene Mand — og alle de andre.

Vi maa drage Grænsen.

Abubekr.

Kab sagde det: Islams Folk bliver Jøder, og hans Folk —

Muhammed.

i Tanker.

Jeg véd det, Abubekr, Grænsen maa drages — drages — (Han stirrer grublende ud for sig; pludselig:)

Jeg har det, jeg har det! Vi bliver her, og dog —

Ved Daggry alle Mand til Arbejde: hver eneste én; hver fri Mand og hver Slave og hver, der vil lade sig købe!

OMAR

rejsende sig.

Til hvilket Arbejde — sig blot!

MUHAMMED.

Vi slaar Lejr med Bjærget i Ryggen — og omkring Lejren mod Syd og Øst og Vest graver vi en mægtig Grav, favnebred og favnedyb — en Grav, der skal opsluge vore Fjender — Mænd og Heste — som Havet opslugte Moses' Fjender paa Allahs Bud. Og bag den rejser vi den sikre Vold.

Tro mig, det er Frelsen!

OMAR.

En Grav!

OTMAN.

Muhammed har Ret — de kommer ikke over Graven — hvis den bliver færdig.

ABUBEKR.

Muhammed har altid Ret.

MUHAMMED.

Og den bliver færdig.

Graven skal være Adskillelsen — skal samle vort Folk — samle alle Troende — og stænge alle andre ude, ogsaa de halve Venner.

Saa er det — Allah vil det. Han indgav mig dette.

ABUBEKR.

Vi hører og adlyder.

OMAR.

Vel! Straks til Arbejde.

MUHAMMED.

Sov, Ven, et Par Timer — og saa tag fat!
Jeg vil bede.

ABUBEKR og OMAR gaar mod Døren.

OTMAN

sagte.

Gaa til dine Hustruer inat, Muhammed — til Rokaja!

MUHAMMED.

Nej, jeg vil ikke se Kvinder inat.

OTMAN.

Du trænger til det — det beroliger.

MUHAMMED.

Nej, nej — jeg vil oplyses af Allah, om Aisja er uskyldig.

OTMAN.

Hassan talte om en saare smuk Jødinde —

MUHAMMED.

Gaa din Vej — Aisja sidder mig i Kødet — i Tankerne — inat!

Jeg vil bede — og imorgen vil vi arbejde.

ABUBEKR, OMAR, OTMAN bøjer sig i Døren og gaar.

MUHAMMED

ser sig fortvivlet om, kaster sig paa Knæ.

Allah, Allah! — hjælp mig!

Tæppet falder.

ANDEN AKT.

Abubekrs Hytte. Paa Væggene, Vaaben, Seletøj, Kar og andet Bytte. Rigt Husgeraad, Hynder, Tæpper.

Hjørnet til venstre er adskilt ved et Tæppe, der danner Forhæng for Husets indre Værelse. Til højre mod Baggrunden Dør til Vejen — Tæppe for Døren.

Eftermiddag.

FØRSTE SCENE.

ABUBEKR fører MUHAMMED, der tilsyneladende stræber imod, ind ad Døren.

ABUBEKR.

Kom dog herind!

MUHAMMED.

Nej, nej!

ABUBEKR.

Du er for træt — og saaret der i Armen er du ogsaa.

MUHAMMED.

En Rift — Pilen var stump, da den naaede mig.
Hun er her ikke?

ABUBEKR.

Aisja — nej!
I den yderste Krog af Skuret ude paa Gaardspladsen — der sidder Aïsja sammenkrøbet den hele Dag. Nær ingen Frygt — dine Øjne skal ikke blive besværede ved Synet af hende og hendes Sorg.

MUHAMMED.

Sørger hun?

ABUBEKR.

Hvor kan du spørge, Allahs Sendebud! Hun synes stivnet af Sorg — adskilt fra dig og med Skændselen hængende over sit Hoved.

MUHAMMED.

Hvad tror du, Abubekr?

ABUBEKR.

Jeg tror intet. Efterat hun er bleven din — du

fik hende, da hun var helt ung — har jeg ingen Dom over hende uden din.

Men hvorfor plage dig, omend kun et Øjeblik, med Tanken paa en Kvinde? Dræb hende — hvis du mistror hende.

MUHAMMED

ser paa ham.

Abubekr! Skulde jeg straffe en uskyldig?

ABUBEKR.

Nej — men du er Allahs Sendebud — du *kan* ikke straffe en uskyldig.

MUHAMMED.

Netop dette piner mig: at Allah ikke tydeligt forkynder mig sin Vilje.

ABUBEKR.

Du har ingen Aabenbaring havt?

MUHAMMED.

Ingen — og jeg er henvist til min egen Afgørelse.

Sagtere.

Jeg *vilde* tro hende, men jeg kan ikke.

ABUBEKR.

Hvorfor ikke?

MUHAMMED.

Kilden var næppe mere end hundrede Skridt borte fra Lejrpladsen — hvorledes er det muligt, at Aisja ikke hørte Opbrudet?

ABUBEKR.

Sandt, sandt!

MUHAMMED.

Hvis derimod Safvan er kommen tilstede, medens vi sov — har sneget sig hen til hende, hvor hun laa — har kaldt paa hende — lokket hende — vakt hendes Lyst saaledes som hans Begær var vakt ved hendes Skønhed — ja, da kan han have ført hende bort — fra min Side — den usle, den elendige — og i Rusen kan de have glemt Tid —

Aa, Abubekr, jeg pines — se min Vaande!

ABUBEKR

Muhammed! Fjenderne staar udenfor Byen — vi værger os, men med Nød — Frafald

truer os fra vore egne — Svig og Overfald fra de Vantro — Islam er i Vaande!

Hvad er en Kvinde mod dette!

MUHAMMED.

Hun — intet. Men Uvisheden gør mig usikker —

ABUBEKR.

Dræb Uvisheden — dræb hende!

ANDEN SCENE.

De FORRIGE. AISJA skyder Forhænget tilside.

AISJA

staaende ved Forhænget.

Ja, dræb hende!

MUHAMMED.

Aisja, du vover!

ABUBEKR.

Hvor kommer du her!

AISJA.

Tror du ikke, Muhammed, at jeg, der i Aarevis har været vant til at lytte efter dine Fodtrin, maatte fornemme, naar du betraadte dette Hus — forstaar du ikke, at din Stemme, Muhammed, maatte trænge til mine Øren, hvor fjærnt jeg end opholdt mig?

MUHAMMED.

Men du hørte ikke min Stemme paa Lejrpladsen, da du stod ved Kilden.

AISJA.

Kaldte du paa mig? — Jeg var fortumlet af Graad — Mørket forvirred mig — Sandet fyldte Øjne og Øren.

MUHAMMED.

Og du faldt ikke paa at tilkalde Hjælp?

AISJA.

Skulde jeg vække dig og dine Mænd, da jeg gik?

Jeg tænkte ogsaa, jeg om et Øjeblik var vendt tilbage.

MUHAMMED.

Svar mangler du ikke.

AISJA.

Jeg er uskyldig.

Men dræb mig, Allahs Sendebud — lad Omar tage mit Hoved!

MUHAMMED

ser paa hende.

Dit Hoved —

AISJA

nærmere.

— som saa mange Gange laa i dit Skød og som du kyssede saa ømt — da priste du mit Haars Duft og min Huds Blødhed — og den lange Nat lyttede jeg til dine Ord — du talte om dit Livs vidunderlige Skæbne — om dine Fjenders Anslag — om Allahs Naade — og Koranens Glans — og imens kærtegnede du mig! — Hvor kan du ville forstøde mig — mig, hvem du elskede —

MUHAMMED

lavt.

Aisja! — *Kunde* jeg tro dig! — Hver Nat tænker jeg paa dig —

AISJA.

Og dine andre Hustruer?

MUHAMMED.

— er intet for mig. Kun du — dig længes jeg efter!

AISJA

helt ind til ham.

Allahs Sendebud, tag mig da!

MUHAMMED.

Allah! — Nej nej — ikke nu!

ABUBEKR

der har staaet ved Døren.

Muhammed! En Ven nærmer sig.

MUHAMMED.

Hvem?

ABUBEKR.

Det er Otman. Han ønsker at tale med dig.

MUHAMMED.

Vel, vel — gaa ind, Aisja! Allah oplyse mig!

AISJA.

Jeg er uskyldig.

Hun gaar langsomt ud bag Forhænget, saaledes at hun ses af den indtrædende OTMAN.

TREDJE SCENE.

MUHAMMED, ABUBEKR. OTMAN træder ind.

OTMAN.

Træffer jeg dig her, Muhammed, jeg har søgt dig overalt. Her ventede jeg dig mindst.

MUHAMMED.

Sig dit Ærind! Spild ikke Tiden med unyttig Tale.

OTMAN

krænket.

Unyttig Tale — naar netop denne din Dvælen her staar i Sammenhæng med mit Ærind!

MUHAMMED.

Sig det kort — jeg vil gaa til Lejren.

OTMAN.

Derfra kommer jeg.

ABUBEKR.

Er noget hændt?

OTMAN.

De trænger haardere paa, de samles atter til Angreb.

MUHAMMED.

Graven vil sluge dem.

OTMAN.

Maaske — og maaske ikke.

Muhammed.

Hvad skal det sige? Var ikke mit Raad godt?

Abubekr.

Jo i Sandhed, Allahs Sendebud! Dit Raad forvirrede Fjenderne og styrkede vore egne.

Muhammed.

Saaledes vil det vedblive. Vi trætter Mændene fra Mekka ud. Hvad hjælper Heste og Kameler dem, naar de ikke kæmper i aaben Mark? Og inden kort Tid vil de oprives ved indre Splittelse — mange vil vende tilbage — andre vil bekende Islam — Nød vil de lide —

Otman.

Dertil er nu ingen Udsigt. Spejdere melder Ro og Orden i deres Lejr. Abu Sufjan har Midler til at se Tiden an. Men alt hvad du siger om dem — passer paa os: hos os er der Splittelse og Uenighed. Husk, det er vor egen Slægt og Stamme, der ligger udenfor Byen! Idag, lige nu gik Sajd ben Umaja og Kassim ben Rabja over til deres Slægt.

Abubekr.

Sajd og Kassim — slemt.

MUHAMMED

roligt.

De lukkede Allahs Paradis for sig.

OTMAN.

Sikkert ja — men dette er ikke alt.
Jeg tøver med at sige det Øvrige.

MUHAMMED.

Jeg véd, hvad du vil sige — og at Tavshed er unødig her.

ABUBEKR.

Hvad mener du?

OTMAN.

Véd du ogsaa, at der mellem de Troende hersker en stærk og voksende Uvilje mod dig, Allahs Sendebud.

MUHAMMED

Det véd jeg.
Husker da ikke disse Daarer, hvem jeg er?

OTMAN.

Det husker de. Og de forbavses over at se dig saa — svag.

Ordet er sagt.

MUHAMMED.

Svag?

OTMAN.

De ser dig bleg, indesluttet, grublende vandre om imellem dem — de hører ikke opmuntrende Tilraab, ikke fortrøstningsfulde Troens Ord. De forstaar, at en hemmelig Sorg nager dig. De gætter ogsaa, hvilken denne nagende Sorg er. Og de forbavses over, at en saadan Sorg svækker Muhammeds Kraft.

Ja endnu mere: man spotter over dig. Fra Mund til Mund gaar et Spottedigt over dig —

MUHAMMED.

— forfattet af Hassan.

ABUBEKR

Du kender det?

MUHAMMED.

Nej — men han forfærdiger gode Spottedigte.

OTMAN.

Du tager dette saare roligt.

MUHAMMED.

Og hvordan vil du, jeg skal tage det? Skal jeg klynke eller skælde som en Kvinde?

ABUBEKR.

Nej, Muhammed, men tilgiv: Otman har Ret i noget. Den Nedslaaethed, som de Troende bemærker hos dig, svækker deres Mod — ja deres Tro.

OTMAN.

I Sandhed — jeg taler for din og Troens Skyld. Her er Fare paafærde.

MUHAMMED.

Jeg skal handle som jeg bør.

OTMAN.

Vel, jeg har talt.

Jeg kom iøvrigt for at melde en god Efterretning. Fra Ægypten, fra Aleksandrias Konge

er ankommet Sendebud, der med List er slupne gennem Abu Sufjans Folk. De medbringer Brev og Hilsen, kostbare Gaver, tusinde Guldstykker, Silke, Muldyr, Honning og — to Slavinder, der sikkert er dig værdige.

MUHAMMED.

I Sandhed, god Nyhed. Ja, Islam breder sig.

OTMAN.

Jeg beder, at du vil modtage Sendebudene og høre deres Hilsen. De opholder sig nu hos mig og beværtes i mit Hus.

MUHAMMED.

Det vil jeg — jeg vil straks følge dig. Gaverne skal fordeles mellem Eder, mine Nærmeste — jeg ønsker intet for mig selv.

OTMAN.

Og Slavinderne?

MUHAMMED.

Vi faar se, følg mig!

ABUBEKR.

Jeg følger straks.

MUHAMMED og OTMAN gaar ud.

FJERDE SCENE.

ABUBEKR. AISJA.

ABUBEKR

drager Forhænget lidt tilside, kalder.

Aisja! (Hun kommer.) Du har hørt, hvad her blev sagt.

AISJA.

Hørt?

ABUBEKR.

Ja, hvad Otman berettede.

AISJA.

Om mig?

ABUBEKR.

Om de Troendes Tale.
Du ser, hvordan Muhammed sørger.

AISJA.

Hvad skal jeg gjøre? Jeg er uskyldig. Tror du mig ikke?

ABUBEKR.

Du maa finde de Ord, som beviser din Uskyld.

AISJA.

Gives der noget Bevis imod mig? Intet. Skulde jeg blive i Ørkenen? Nej. Var Safvan ikke en troende, en ædel Yngling? Jeg vidste ikke bedre. Vil du, at jeg skal tilstaa en Skyld for derved at bevise min Uskyld?

ABUBEKR.

Hvad siger du?

AISJA.

I synes mig saa ivrige efter at høre andre Ord af min Mund end de sande, som om selve Tilstaaelsen af min Brøde vilde være Eder kærere end denne min Uskyldighed, som forbitrer jer, fordi den ikke kan bevises.

ABUBEKR.

Aisja! Muhammed har dig kærere end noget andet Menneske. Tro mig, Islam vil sejre og alle falde ned for den Glans, der straaler om Allahs Sendebud!

AISJA

opmærksom.

Er du saa vis paa Islams Sejr?

ABUBEKR.

Endnu idag er der kommet Sendebud fra Ægypten med Gaver og venlig Hilsen. Muhammed vil besejre dem, der belejrer os — og snart vil Islam brede sig over alle Arabiens Folk.

AISJA.

Ingen vil da maale sig med Allahs Sendebud.

ABUBEKR.

Betænk: sammen med ham er du den ypperste af alle Kvinder — forstødt af ham er du et Kryb, som enhver vil foragte — ja dræbe, om Lejlighed gives.

Vis dig ham værdig!

AISJA.

Allah ser i mit Hjærte: jeg er fuld af Ydmyghed.

ABUBEKR.

Allah være dig en naadig Dommer. Du vil ikke tilføje din Husbond og din Fader den uudslettelige Krænkelse, den dybe Sorg.

Jeg gaar til Lejren.

Han gaar ud.

FEMTE SCENE.

AISJA. SAFVAN.

AISJA

fletter sit Haar og salver det

SAFVAN

kommer sagte og forsigtig ind; hviskende.

Aisja!

AISJA.

Du her! Gaa, gaa!

SAFVAN.

Frygt ikke! Ingen har set mig.

AISJA.

Men der kan komme nogen.

SAFVAN.

Hvem? Din Fader gik til Lejren; Muhammed og Otman modtager Sendebudene. Og desuden — hvad Under, om jeg vilde tale nogle Ord med dig?

AISJA.

Jeg vil ingen Mistanke vække.

SAFVAN.

Jeg kunde da være her netop for at berolige Mistanken.

AISJA.

Derpaa tror du ikke selv. Sig, hvad du vil.

SAFVAN

nærmere.

Jeg vilde se dig igen — høre din Stemme — spørge, om du huskede —

AISJA.

Jeg husker intet.

SAFVAN.

Har du glemt —

AISJA.

Jeg husker, at jeg er Muhammeds Hustru.

SAFVAN.

Men da du hvilte i mine Arme, sagde du, at du i alle de Aar, du havde været Muhammeds Hustru, ikke havde følt saa stor en Lykke som i ét Øjeblik hos mig.

AISJA.

Var *du* lykkelig?

SAFVAN

ømt.

Ja — du er dejlig, du er ung, og dine Kys brændte mine Læber.

AISJA.

Og til Tak for den Lykke, du nød, vil du styrte mig i Fordærvelse?

SAFVAN.

Hvad mener du med dette?

AISJA.

Vil du da tie — ubrødeligt tie — overfor alle — hvad der saa sker?

SAFVAN

koldt.

Aa, du frygter, jeg skal røbe dig?

AISJA.

Siden du kommer her.

SAFVAN
ser paa hende.

For en Uge siden — paa Vejen hid, medens Dyret løb sig næsten ihjel og du uafbrudt kyssed mig — da var du ikke saa sikker paa, at du vilde slippe mig.

AISJA
næsten for sig selv.

Nej — det er sandt.

SAFVAN.

Du sagde: jeg vil ikke tilbage til den gamle Mand — hvad angaar det mig, at han er Allahs Sendebud — hans Haar er graat og stivt, hans Hænder haarde, hans Læber tørre — og han er syg —

AISJA.

Ti, ti — hvis nogen hørte dig —

SAFVAN.

Ingen hører mig. Men *hvis* jeg røbed dette — da blev du min.

AISJA.

Da dræbte Muhammed mig — og jeg blev ikke din.

SAFVAN.

Maaske dræbte han dig ikke. Ingen véd, hvordan Muhammed vil handle: han plejer netop at vise den Adfærd, som man ikke venter.

Desuden — vi kan flygte —

AISJA.

Flygte?

SAFVAN.

Ja, hvis du har Mod. Kurejsh ligger her udenfor, min Stamme, mine Frænder — de modtager mig med aabne Arme — mig, der bringer dem Muhammeds kæreste Hustru.

AISJA
langsomt.

Flygte — og hvis Muhammed sejrer —
Nej, Safvan, jeg vil ikke flygte med dig.

SAFVAN.

Hvorfor ikke? Staar din Hu nu til Muhammed?

AISJA.

Jeg vil ikke tilføje ham og min Fader den uudslettelige Krænkelse, den dybe Sorg.

SAFVAN
med sammenknebne Tænder.

Du vil altsaa ikke?

AISJA.

Nej, — gaa, Safvan, gaa! (Han staar ubevægelig; indsmigrende.) Jeg beder dig gaa! Det er umuligt.

SAFVAN
koldt.

Du er i min Magt.

AISJA
blødt.

Husker du ikke —

SAFVAN.

Jeg husker — og jeg *vil* ikke længes.

AISJA
opfarende.

Vel, saa gør hvad du vil — Usling som du er!

SAFVAN
ser paa hende.

Usling?

AISJA
slaar om.

Nej, Safvan, vredes ikke! — Hvis du mindes vor korte Lyst, saa styrt mig ikke i Fordærvelse. Se, jeg ligger her for dine Fødder!
Hun kaster sig paa Knæ for ham og klamrer sig til ham. Kaaben glider af hende: hun er klædt i Særk og Benklæder af kostbare Stoffer.

SAFVAN
bøjende sig over hende.

Du er dejlig, Aisja!

AISJA.

Vær mig naadig! Jeg kan ikke — jeg tør ikke — jeg frygter Allahs Dom og Helvedes Rædsler — jeg tør ikke. Jeg dør af Skræk.

SAFVAN
hævende hendes Hoved op imod sig.

Aisja — jeg skal tie. Men paa én Betingelse.

AISJA.

Hvad mener du?

SAFVAN.

Én Nat — og saa aldrig mer. Og min Mund er lukket.

AISJA
halvt oprejst, i hans Arme.

Hvor kan jeg stole paa —

SAFVAN.

Du véd det — du kan stole paa mit Ord. Jeg skal lade mig dræbe i Lejrgraven, om du vil — Livet er mig intet.

AISJA
oprejst, samlende Kaaben om sig.

Jeg *vil* din Tavshed.

SAFVAN.

Vel, jeg skal dø. — Men én Nat!

AISJA.

Allah være mig en naadig Dommer.

SAFVAN.

Du siger ja! (Hun bøjer Hovedet.) Naar, naar?

AISJA.

Inat gaar Abubekr til Lejren.

SAFVAN.

Jeg kommer, jeg kommer.

Han vil omfavne hende, men hun viger.

AISJA.

Gaa, gaa — husk, jeg er Muhammeds Hustru.

Hvad er det! Jeg hører Fodtrin. Skynd dig — kom denne Vej!

De gaar ud bag Forhænget.

SJETTE SCENE.

AISJA. BANANA.

BANANA

river Tæppet tilside fra Yderdøren og styrter ind.

Hjælp, Hjælp!

Hun standser aandeløs og ser sig forvirret omkring.

AISJA

kommer frem fra Forhænget.

Hvad er paafærde?

BANANA.

Tilgiv, at jeg trænger herind — ak — det er Aisja.

AISJA.

Og du — du er Banana, Jødens Datter.

BANANA.

Ja, det er mig.

AISJA.

Hvad søger du her?

BANANA.

Hjælp — Ly — en kort Stund!

AISJA.

Hvorfor? Hvad er der?

BANANA.

Det er — Hassan, der forfølger mig.

AISJA.

Hassan! — Men er du ikke gift?

BANANA.

Jo — for faa Dage siden.

AISJA.

Forklar mig, hvordan Hassan kan opspore dig!

BANANA.

Jeg gik udenfor vor Bydel, for min Fader har en Have her ovre ved Bjærget, og jeg vilde plukke Frugter. Jeg troede, at alle eders Mænd var ved Lejren — langt borte.

Saa mødte jeg pludselig Hassan — han var ophidset og vild — af Vin maaske — og da han saa' mig, henvendte han straks utilbørlige Ord til mig. — Jeg bad ham lade mig med Fred — men han lo!

Saa greb han efter mig — og jeg flygted — han vilde indhente mig, men til alt Held snubled han. Saaledes fik jeg et Forspring — jeg løb som om Døden var efter mig — styrtede herind — og jeg tror ikke, han har set det.

Lad mig blive her nogle Øjeblikke, indtil han har tabt mit Spor.

AISJA.

Bliv du kun — skønt Jøderne er ikke vore Venner.

BANANA.

Heller ikke eders Fjender. (Hun tager AISJAS Haand og kysser den.) Vær god imod mig: jeg elsker min Mand og han mig — vi er saa lykkelige.

AISJA
næsten vrængende.

Er I saa lykkelige — hvad?

BANANA

uden at ville bemærke Aisjas Tonefald.

Ja — og hvis noget tilstødte mig, vilde Kaleb hensynke i Fortvivlelse som Job.

AISJA

stødende Ordene frem.

I er nygifte — I to!

BANANA.

Ja — som du hører!

AISJA.

Og kærtegnes og kysses den hele Dag?

BANANA.

Jeg forstaar ikke.

AISJA.

Han er vel ung — din Kaleb?

BANANA.

Ja, Kaleb er ganske ung.

AISJA.

Og du er lykkelig?

BANANA.

Jeg er det, ja. — Aisja, vær mig god — du, som selv er ung —

AISJA.

Tror du saa sikkert, her findes Ly for dig? Hvis Allahs Sendebud kom og saa' dig — du er smuk, Banana, og ung — og Muhammed lider godt unge og smukke Kvinder, skønt han selv er gammel og hans Haar graat — hvis han saa' dig — han kunde faa Lyst til at tage dig til Hustru.

BANANA.

Muhammed! Store Gud, hvad mener du? Jeg er Jødinde — og jeg er gift.

AISJA
smiler.

Muhammed valgte sig allerede flere Gange Hustru mellem Jøderne. Og gift! — Ikke længer er du det, end din Mand lever.

BANANA.

Aisja! Frels mig!

AISJA.

For hvem!

BANANA.

For Hassan og — (Sagtere.) for Muhammed!

AISJA.

Tænk dig om: hvis Muhammed valgte dig og du blev ham kær, Allahs Sendebud — en Konge blandt Mennesker — mer end en Konge! ingen aner, hvilken Glans der endnu vil stige om ham — naar alle Arabiens Stammer tilbeder ham — hvis han valgte dig, da vilde Straalerne fra ham kaste Lys over dig. Tænk dig om! Jeg skal hjælpe dig.

BANANA.

Jeg vil det ikke — jeg bryder mig om intet uden den Lykke, som Kaleb skænker mig.

AISJA.

Hvis Muhammed tog dig i sine Arme —

BANANA.

Aa Rædsel — før dø!

AISJA.

Dø?

BANANA.

Ja, Aisja, dø. Hvis en saadan Ulykke virkelig truer mig — og du ikke kan eller vil frelse mig, da skal jeg vide at dø — uden Klage.

AISJA
kaster med Hovedet.

Aa, det var blot Spøg. Tror du, Muhammed vilde nu — og du er Kabs Datter —

BANANA.

Spøg var det! — Du spøger — tungt.

AISJA
rynker Brynene.

Jeg er i ondt Lune.

BANANA.

Ak, det er sandt. Jeg beder dig tilgive, om jeg falder dig til Besvær, nu du er sørgmodig. Jeg véd, at du mistænkes uretfærdigt og skammeligt.

AISJA.

Naa, saa du véd det.

BANANA.

Ja, ædle Aisja!

AISJA.

Man krænker mig — jeg mishandles. Men det hører vel op!

Hvad er det?

SYVENDE SCENE.

De FORRIGE. HASSAN river Døren op og Tæppet tilside.

HASSAN

staaende ved Døren.

Her — tænkte jeg det ikke — her, mit skønne Vildt — Dejlighed hos Dejlighed!

Han kommer nærmere.

Stjærne blandt Kvinder — Perle blandt Jødinder — forgæves flygter du — i dine Lokker medfører du mig — jeg er fangen, jeg Jægeren!

AISJA

træder i Vejen for ham.

Hassan — gaa din Vej og lad Banana med Fred!

HASSAN.

Siger du det, Aisja — ligesaa ærbar som du er smuk! Og kan jeg ikke af dig opnaa en Smule Understøttelse, naar det gælder en ung Hustrus tilfældige Møde med en forelsket Mand?

AISJA

bleg.

Styr din Tunge Hassan — eller —

HASSAN

ser smilende paa hende.

Eller hvad?

AISJA.

Jeg siger dig, Hassan, tro mig nu: hvis du vover Smædeord mod mig eller Overfald

paa Banana, saa skal du saa sandt ligge død, inden Sol staar op. Jeg er ikke værgeløs — og ikke ræd.

HASSAN

viger først, men samler sig.

Du — du er magtesløs. Jeg gør dig iøvrigt ingen Fortræd — pas du ogsaa dine egne Sager.

Det er Banana — min smukke Veninde, med hvem jeg ønsker at tale lidt — ønsker at indvi hende i Digtekunstens Hemmeligheder —

Han vil gribe BANANA.

OTTENDE SCENE.

De FORRIGE. MUHAMMED er kommen ind, uden at de andre har mærket det, og staar ved Døren.

MUHAMMED.

Men du maa tvinge dit Ønske, Hassan.

Han kommer frem.

Saa, Banana, gaa hurtigt til dit Hjem — og bed din Fader komme til mig! To Slaver skal ledsage dig!

BANANA.

Jeg takker dig, Muhammed!

MUHAMMED.

Gaa, mit Barn, lad din Fader komme straks!

BANANA.

Jeg løber!

MUHAMMED ledsager hende til Døren, vinker ad Slaverne og vender tilbage.

MUHAMMED.

Hvad er her sket, Aisja!

AISJA.

Banana søgte Ly hos mig for Hassans taabelige Overfald. Jeg trøstede hende, der var forskræmt — jeg troede, at hos mig vovede ingen sig ind.

Jeg tog fejl — Hassan holdtes ikke tilbage af Ærbødighed, hverken for min Faders Hus eller for min Husbonds Navn. Han behandlede mig med Haan og Banana med Overmod.

MUHAMMED.

Nok, nok! (Han vinker med Haanden; Aisja trækker sig tilbage og skjules af Forhænget.) Det sømmer sig ikke at høre en Kvindes Anklager mod en Mand — en Digter som dig, Hassan!

HASSAN.

Aisja fejler —

MUHAMMED

Vel, vel! Jeg véd og kender dette. Banana behaged dig alt længe — skønne Kvinder er en Digters Maal og Løn.

— — Du digter ogsaa om mig for Tiden, Hassan!

HASSAN

tier

MUHAMMED.

Ikke?

HASSAN.

Du véd det! Hvorfor spørger du da, Allahs Sendebud!

MUHAMMED.

Tør du ikke bekræfte det?

HASSAN.

Det tør jeg.

MUHAMMED.

Du véd, jeg ynder Digtekunsten og særlig dine smukke Vers.

Alligevel — jeg vil give dig et Raad: brug din Kunst mod Allahs Fjender snarere end mod hans Sendebud! Det vil baade dig bedst.

Langsomt.

Omar vil, at jeg skal dræbe dig til Skue for de Troende; Otman mener, at jeg skal bede Allah i Stilhed tage dig bort fra Jorden; Abubekr, den milde Abubekr, finder, at jeg bør lade dig løbe, naar dine Øjne først er stukne ud — saa kunde du rigtignok ikke se de skønne Kvinder mere, Hassan — — og jeg selv —

HASSAN

bleg.

Og du?

MUHAMMED.

Jeg — vil — (Han ser paa Hassan opmærksomt.) Jeg skal sige dig det senere.

Gaa nu — og kom tilbage, naar Kab er gaaet. Han skal ikke træffe dig her.

HASSĂN.

Om du dræber mig, Muhammed — mine Ord bliver.

MUHAMMED.

Koranen bliver i Evighed som den var fra Evighed af. Intet andet bliver.

Daare, jeg véd, hvad du tænker. Gaa!

HASSAN gaar ud.

MUHAMMED

ser efter ham, vender sig og kalder sagte.

Aisja — Aisja, kom!

AISJA

kommer langsomt.

Hvad vil du mig, Muhammed!

MUHAMMED

ser sig sky omkring, hvisker.

Sig mig Sandheden — sig den!

AISJA

ser træt paa ham.

Jeg har sagt den.

MUHAMMED.

Men jeg *kan* ikke tro dig — og jeg *vil* vide Sandheden. Sig mig alt — alt! (Hæst.) Og jeg skal tilgive dig!

AISJA
usikker.

Tilgive!

MUHAMMED.

Jaja — alt!

AISJA
atter rolig.

Du har intet at tilgive mig.

MUHAMMED.

Du *vil* ikke tale.

AISJA.

Allah vil oplyse dig.

MUHAMMED.

Saa sikker er du — saa sikker!

Jeg kunde altsaa kalde dig til mig — endnu inat —

AISJA.

Endnu inat — ja, Muhammed, hvis Allah vil.

For min Skyld — nej for din Skyld og alt Folkets: jeg kan ikke gaa til dig, førend Allah har aabenbaret dig min Uskyld og gjort vore Fjenders Ondskab til Skamme.

MUHAMMED.

Og hvis Allah intet aabenbarer —

AISJA.

Forstød mig da, Muhammed!

MUHAMMED
opflammende.

For at du skulde ægte en anden?

AISJA.

Hvis du forstøder mig, saa! — Jeg er ung.

MUHAMMED
langsomt.

Og hvis Allah aabenbarer mig din Brøde?

AISJA.

Det gør han ikke — det er umuligt. Jeg er uskyldig.

MUHAMMED.

Og Safvan?

AISJA.

Safvan! Han vel som jeg.

MUHAMMED.

Han skulde leve —

AISJA.

Dræber du ham, faar Mistanken Ret.

MUHAMMED.

Altsaa leve, her ved Siden af mig —

AISJA.

Safvan, som har tilbragt Nat og Dag alene med din Hustru — og hvem véd med hvilke Tanker!

MUHAMMED.

Aisja!

AISJA

roligt.

Safvan kan ikke leve.

Sæt ham paa en udsat Post, Muhammed — om nogle Dage: Allah vil sende sine Engle og føre ham til Paradis, eller — Satan vil sende sine Bud og drage ham til Helvede.

Han saa' en Gang fast paa mig: da jeg sad foran ham paa Kamelens Ryg — jeg mærkede hans hede Aande paa min Hals og vendte mig — da funklede hans Øjne som en Tigers.

MUHAMMED

stammende af Raseri.

Det er nok — nok! Han skal — han skal —

Allah og Satan skal kaste Lod om ham!

AISJA

nærmere.

Muhammed! Jeg opsparer mine Kærtegn til dig — som den Gerrige sit Guld — til Allah aabenbarer dig alt.

MUHAMMED.

Ti, frist mig ikke! Du mærkede hans Aande — du husker hans Blik! Jeg tror dig ikke. Jeg, Allahs Sendebud, bøjer mig for ingen Kvinde — tusind Kvinder kommer paa mit Bud.

Gaa, gem dig: du husker hans Blik.

AISJA

viger.

Muhammed!

MUHAMMED.

Jeg kender dig — jeg-véd, Ærgerrighed plager dig — kun den driver dig til mig — jeg véd alt. Gaa!

Hurtigt! Der er Kab! Lyt ikke eller jeg skal straffe dig.

AISJA gaar hurtigt ud bag Forhænget.

NIENEDE SCENE.

MUHAMMED. KAB kommer fra Baggrunden.

KAB.

Hil dig, Muhammed!

MUHAMMED.

Kom, Kab, kom! Og hav Tak, fordi du fulgte mit Bud med en Vens Hast.

KAB.

Hvor kunde jeg vel andet, ædle Muhammed! Min Guds Velsignelse over dig — hvis du tillader disse Ord — fordi du frelste mit Barn. Lad mig kysse Sømmen paa din Klædning!

Han bøjer sig og trykker sine Læber mod MUHAMMEDS Kappe.

MUHAMMED.

Jeg glæder mig over, at jeg kunde vise dig en Tjeneste.

KAB.

Ogsaa for den højsindede Aisja ønskede jeg at bøje mig takkende.

Min Datter gav mig dette Armbaand — min Fader forarbejdede det af indisk Guld og besatte det med de skønneste Ædelstene, han kendte, og jeg skænkede det til Banana — hun bad mig overbringe det til Aisja med ærbødig Hilsen. Gid hun vilde hædre os ved at bære det!

MUHAMMED.

Det er smukt! — Læg det kun hen!

KAB.

Du vilde tale med mig, Herre!

MUHAMMED.

Jeg! — Nej, jeg vidste, at *du* havde et Ærind til mig: du søgte mig fór nogle Dage siden.

KAB.

Ganske ret. Det vides, at Muhammed intet glemmer.

Og maaske sagde Abubekr dig mit Ærind?

MUHAMMED.

Ja, hvordan var det? I vilde høre om Allahs Enevælde, om Koranens Velsignelse, om Islams Grundvold — var det saa? Du véd, Kab, at Allah talte ogsaa til eders Seere, til Noah og Abraham og Moses — ligesom til mig.

KAB.

Just derom var det, at nogle yngre Skriftlærde ønskede at skifte Ord med dig.

MUHAMMED.

De Troende trænger ikke til slig Belærelse. Igennem mig hører de Allahs Ord.

Du véd det, Kab, at Gabriel forkynder mig dem —

KAB.

Jeg har hørt dette sige.

MUHAMMED.

Saa er det — og aldrig glemmer jeg den første Gang, da det skete.

I øde Egne havde jeg vandret Dage og Nætter med sorgfulde og forvirrede Tanker. Jeg mærkede i mit Legem og i min Sjæl — ved mine Lemmers trætte Skælven og ved mit Hjærtes hastige Slag — at noget Forfærdeligt forestod mig. Jeg gik ikke — jeg styrtede afsted som en Forfulgt — og mine Ben formaaede næppe at bære mig. Syn og Hørelse næsten forgik mig, bestandigt hamrede mit Hjærte

voldsommere, jeg blev saa afmægtig: jeg tænkte, jeg skulde dø.

Og jeg faldt om.

Mit Legem var i Døden, men min Sjæl hos Allah — den fløj de tusinde Mile til Himlens yderste Sal, indtil den standsede ved Englen Gabriels Bud; læs: raabte han. Tre Gange raabte han saaledes, medens jeg skælvede i Frygt og ikke vovede at tro mig udkaaren — udkaaren til at læse og forkynde Koranen, til at være Allahs Sendebud. Tilsidst svandt Tvivlen — Allah vilde det saa — og de første Koranens Ord stod tydeligt for mit Øje.

Siden da har Allah mange Gange talt til mig — som han talte til Jussuf og Elias.

KAB

der har siddet ubevægelig.

Læs — sagde Gabriel.

MUHAMMED.

Ja — og jeg læste.

KAB

spidst.

Véd du, Folk har paastaaet, at du slet ikke kunde læse, Muhammed!

MUHAMMED

ser roligt paa ham.

KAB

lidt forlegen og derfor atter spidst.

Det er sandt: andre paastaar, at du har hentet mange skønne Fortællinger fra vore hellige Bøger.

MUHAMMED

som før, svarer ikke.

KAB

ude af Fatning.

Guds Veje er uransagelige.

MUHAMMED.

Koranen var til fra Verdens Skabelse. Gennem min Mund aabenbares den nu for de Troende, men jeg véd vel og forkynder hyppigt, at Eders hellige Mænd var udsendte af Allah ligesom jeg selv. Kun én er Allah — hans Sendebud mange; jeg er det sidste.

Eders Bøger gælder intet. Forfalskede er de — usande Vidnesbyrd. Kun Koranen er Allahs egen Tale til de Troende.

KAB.

Jeg haaber ikke, jeg krænkede dig — men hvad du her siger —

MUHAMMED

med Vægt.

Tro dette, Kab, bekend denne Lære, og meget kunde blive anderledes.

KAB.

Ædle Muhammed! Jeg er Jøde — jeg er gammel — jeg bliver i mine Fædres Tro.

MUHAMMED.

Du misforstaar mig, Kab! Du er Jøde, ja — men, som jeg nævnte, Allah sendte allerede tidligere sine Sendebud til dit Folk. I dyrkede aldrig Hedningernes Guder. Allah vil, at de Folk, hvem han skænkede sin Aabenbaring, atter skal forenes i Troen paa den ene Gud. Din Gud, Kab, vorder min Gud — min Gud din: Allah bliver den eneste.

Hedningerne — ja de maa nedbryde deres Guder og Gudinder — dem de frækt kalder Allahs Døtre. Allah har ingen Døtre og ingen

Sønner — han ejer alt i Himlen og paa Jorden, og han alene er nok. Der gives ikke flere Guder. De Kristnes Jesus, Mirjams Søn er ogsaa hans Sendebud — du vil forstaa det. Men I Jøder, Kab, I har ingen Guder at forkaste og afsværge — Allah er eders egen Gud.

Og hvis I forstaar, at jeg er hans Sendebud, da bliver vi og I ét Folk, talende i samme Tro det samme Sprog.

KAB.

Hvad du siger er saa smukt, Muhammed — saa stort! Jeg synes mig for ringe til at trænge mig ind i dine Tanker, i dine store, skønne Tanker. Jeg selv tænker ikke udenfor mine Forfædres Tro. Dog saare skønt lyder dine Ord.

MUHAMMED.

Jeg er ingen Digter, Kab, jeg ønsker ikke Ros for min Tale. Aabenbaring fra Allah er min Tale, og mine Handlinger hans tilkendegivne Vilje.

KAB.

Det var dette, du vilde sige vore skriftkloge Mænd.

MUHAMMED.

Det var dette.
Du tror ikke, de kan overtydes?

KAB.

Jeg tror det næppe — nej, jeg tror det ikke. Vi er Jøder, Herre, det er Guds Vilje — og vi kan ikke blive andet.

MUHAMMED

langsomt.

Det synes saa.
Men — er det vel betænkt?

KAB.

Vi lever i Fred med dig, med Mekkas Folk, med Hedninger og Kristne — vi dyrker vore Haver, vi smedder Vaaben, vi forfærdiger Smykker — som mange priser; vi sender Karavaner ud til ærlig Handel.

Vi forlanger intet uden Fred, ligesom vi ikke forstyrrer nogens Fred.

MUHAMMED.

Fred! Den, der er Allahs Sendebud, fik ikke Fred af sin egen Slægt og Stamme. Jeg maatte flygte fra Mekka, Kab, som en Tyv om Natten — alle var de imod den ene Mand. Havde Allahs Engle ikke stridt ved min Side, var jeg forlængst bleven et Offer for mine Fjenders Daarskab og Had.

KAB.

Der var ingen Jøder mellem dine Forfølgere, Muhammed!

MUHAMMED.

Men den, der er Allahs Sendebud, kan ikke give Fred til dem, der ikke vil erkende hans Sendelse og modtage Islam.

KAB.

Han bekriger dem, der bekriger ham — ja. Men over dem, der ikke lægger nogen Sten paa hans Vej — over dem kan hans Gud ikke lade Striden rase.

MUHAMMED.

Er du saa vis derpaa? Kender *du* Allahs Vilje?

Det bæres mig undertiden anderledes for. Da ser jeg mig som i et Uvejr med to Engle ved min Side: den ene lys og barmhjærtig, strækkende imod Menneskene Koranen, skrevet med flammende Guld paa Silkeblade — den anden Engel, stræng og mørk som Natten, løftende et draget Sværd i sin mægtige Haand. — Det er Dødsenglen, Kab!

Og over Menneskenes Slægter til alle Himmelhjørner lyder Raabet i Stormvinden: Islam eller Døden.

Da gælder ingen Halvhed, Kab, da maa der vælges mellem de to Engle.

Om saa er Allahs Vilje, da drager hans Sendebud Vejen. Endnu aabenbarede han mig den ikke tydeligt. Men hvad véd *du* derom?

KAB.

Jeg formaster mig ikke til at kende din Guds Vilje. Jeg talte kun om dig.

MUHAMMED.

Men, Kab, naar du og dit Folk saa bestemt afslaar mit Venskab —

KAB

afbrydende.

— ikke dit Venskab —

MUHAMMED.

— jo, mit Venskab — hvad skal jeg da tænke?

Der siges mig af gode Mænd, at I Jøder understøtter de Belejrende.

KAB.

Usandhed, Muhammed, Opspind af hadefulde Mennesker.

MUHAMMED.

Sandhed, Kab! Jeg selv saa' Mænd af din Stamme mellem Angriberne.

KAB.

En enkelt ubesindig — tro mig! Jeg — de Ældste raaded ikke herfor.

MUHAMMED.

Er du saa sikker paa din Magt?

KAB.

Nej, ingenlunde! Jeg hindred heller ikke igaar Ibn Harit — en af vore — der i dine Skarer styrtede sig ind der hvor Striden stod hedest — han spredte Mod og Kamplyst omkring sig. Man siger, at der faldt mer end tyve for hans Haand. Og da han med dybe Vunder, mere død end levende, bragtes hjem og man spurgte ham, hvorfor *han* forsvarede Islam, svarede han: Islam er mig intet, men jeg vilde ikke, at Mekkas Folk skulde betræde vore Palmehaver.

MUHAMMED

koldt.

Allah ledede hans Fjed, skønt han ikke vidste det. Han kommer i Paradis for sin Daad.

KAB.

Jeg kunde ikke standse ham. Dertil forslog ikke min Magt.

MUHAMMED.

Og du *vilde* standse ham?

KAB.

Jeg siger dig: Fred til begge Sider vil jeg. Du higer efter at vinde nye og atter nye Bekendere af din Tro — jeg vil ingen fremmede erhverve for min Gud. Jeg vil kun Fred for mit Folk.

MUHAMMED.

Men du faar kun Fred, saalænge *jeg* vil: det halve Venskab møder jeg som Fjende.

KAB.

Tag dig iagt, Muhammed, at du ikke kaster os i Armene paa dine Fjender!

MUHAMMED.

Du truer — Kab!

KAB.

Gud bevare mig! Jeg er en gammel Mand og vil Fred. Men du ser det selv: liden er min Magt.

MUHAMMED.

Min vil blive større end nogen andens. — Tænk paa det, Kab!

KAB.

Jeg vil tænke paa dine Ord.

Jeg ønsker Fred og jeg kom med stor Tak i Hjærtet — jeg kom ikke til en Fjende.

Mig vilde Livet være lidet værd den Dag, da mit Folk angreb dig og dine. Men — vore unge Mænd ere hidsige, Muhammed, og velbevæbnede — og din Stilling er vanskelig — og — og — jeg ønsker Fred.

MUHAMMED.

Du har sagt det, Kab, og jeg stoler paa dit Ord.

KAB.

Det kan du trygt. Vel er min Magt kun liden — men vi holder os udenfor.

MUHAMMED.

Der er mine Mænd.

KAB.

Jeg gaar, Muhammed, hav engang endnu Tak.

Han gaar.

TIENDE SCENE.

MUHAMMED. OMAR og ABUBEKR kommer.

OMAR.

Igen Kab?

MUHAMMED.

Igen? — Først nu talte jeg med ham.

OMAR.

Ja, det er sandt! Han søgte dig for nogle Dage siden.

ABUBEKR.

Vilde du mødes med hans Skriftkloge?

MUHAMMED.

Derom talte vi ikke.

OMAR.

Om hvad da?

MUHAMMED.

Om Krigen — jeg bebrejdede ham, at Jøder blander sig med vore Fjender.

ABUBEKR.

Gør de det?

MUHAMMED.

Jeg har set nogle.

OMAR.

Jeg ogsaa.

MUHAMMED.

Hvordan staar det ved Lejrgraven?

OMAR.

Godt — halvt godt!

ABUBEKR.

Ikke godt — vore Folk viger.

OMAR.

De savner dig.

MUHAMMED.

Blev der fortalt om Sendebudene fra Ægypten?

ABUBEKR.

Ja, og det opmuntrede de Troende.

OMAR.

Men din Nærværelse vilde opmuntre dem endnu mere.

MUHAMMED.

Jeg kommer, naar jeg vil — savnes, naar jeg vil.

OMAR.

Jeg hører det, Allahs Sendebud!

Han gaar uvillig hen til Indgangsdøren.

MUHAMMED

sagte.

Talte du med hende?

ABUBEKR.

Med Aisja?

MUHAMMED.

Ja.

ABUBEKR.

Jeg talte med hende og formanede hende.

MUHAMMED.

Men — fik du Vished?

ABUBEKR.

Vished, Herre!

MUHAMMED.

Lød hendes Ord sandfærdige?

ABUBEKR.

Det er Kvindeord — hvilken Mand fæster sig ved dem?

MUHAMMED
lytter.

Hør!

ABUBEKR.

Hvad er der?

MUHAMMED.

Hun synger.

ABUBEKR.

Jeg skal befale hende at standse.

MUHAMMED.

Nej — nej — hun synger klart og smukt!
Hun synger ikke som en brødefuld Kvinde.

ABUBEKR.

Ak, Muhammed!

MUHAMMED.

Hvad er det?

ABUBEKR.

Du tænker paa en Kvinde.

MUHAMMED.

Jeg tænker besta — (Afbrydende sig.) — jeg ønsker, at Allah skal skænke mig Vished, har jeg sagt.

ABUBEKR.

Større Ting kalder dig.

MUHAMMED.

Hvad er stort og hvad er smaat!
Se, Abubekr, jeg pines svarlig: hendes Sang lokker mig.

ABUBEKR.

Saa' du de ægyptiske Slavinder?

MUHAMMED.

Nej — siden. Det haster ikke.

OMAR
fra Døren.

Nu bringer Otman dem herhen.

MUHAMMED.

Det har jeg ikke befalet. Jeg vil det ikke.

OMAR.

Der er han allerede. Og Hassan er i Følge, den frække Knægt.

ELLEVTE SCENE.

DE FORRIGE. OTMAN kommer med MIRJAM og en anden Slavinde, begge tilslørede, ledsagede af Slaver. HASSAN holder sig tilbage.

OTMAN.

Muhammed! Inden Nattens Frembrud vil jeg bringe dig Ægypterkongens Gave.

MUHAMMED.

Jeg bad dig ikke derom.

OTMAN.

Jeg troede at handle retteligt.

ABUBEKR.

Se paa dem, Muhammed!

OMAR.

Maaske behager de dig, Allahs Sendebud!

MUHAMMED.

Nej, nej! Før dem bort!

ABUBEKR.

Ingen af dine Hustruer har du besøgt i disse Dage — har sovet i Aisjas tomme Bolig.

MUHAMMED.

Min Vilje — dermed nok.

HASSAN
trædende frem.

Jeg kommer efter din Befaling.

MUHAMMED.

Du efter min — det er sandt (Til de andre). Spottedigteren er naadigt kommen til Allahs Sendebud. (Til Hassan.) Vil du synge dine Sange for mig?

HASSAN
bleg.

Hvis du ønsker det — ja, Muhammed!

MUHAMMED.

Nej — jeg ønsker ikke din Sang.
Du er Digter: du driver din Kunst, og af mig venter du din Løn.

OMAR.

Jeg véd, hvilken Løn han har fortjent.

MUHAMMED
smiler let.

Jeg tror, Hassan kender din Mening — og han deler den ikke.
Nu skal han kende min!
Otman! Før de to Slavinder frem!

OTMAN.

Straks, Muhammed!
Han stiller den ene af Slavinderne foran Muhammed.

MUHAMMED
tager Sløret af den første, som er sorthaaret og mørk af Ansigtsfarve, han ryster let paa Hovedet.

Du er Digter, Hassan, og synger om Kvinder. Du forstaar dig paa Skønhed. Hvad synes du?

HASSAN.

Hun er smuk — meget smuk.

MUHAMMED.

Tag hende da som Løn for dit Digt!

HASSAN.

Hvad siger du?

MUHAMMED.

Tag hende, siger jeg — det er Digterens Løn.

HASSAN.

Du er en Konge!

MUHAMMED.

Jeg er Allahs Sendebud.

HASSAN.

Større end alle Konger!

Han gaar tilbage med Slavinden.

OTMAN.

Vil du ikke se den anden Slavinde?

MUHAMMED.

Du venter dig en Gave, Otman! Nu, før hende hid!

OTMAN bringer MIRJAM, som MUHAMMED afslører. Hun er ganske lyshaaret, blændende hvid af Hud og klædt i Hvidt.

MUHAMMED

tager hende om Armen.

Hvad hedder du?

MIRJAM.

Mirjam.

Man hører AISJAS Sang stærkere. MUHAMMED trækker sig bort fra den.

MUHAMMED.

Mirjam?

MIRJAM.

Ja, Herre.

MUHAMMED.

I Sandhed, du er skøn.
Tror du paa Allah?

MIRJAM.

Er det din Gud, Herre?

MUHAMMED.

Der er ingen Gud uden Allah.

MIRJAM.

Jeg tror paa din Gud.

MUHAMMED.

Og paa mig, hans Sendebud?

MIRJAM.

Jeg er din Tjenestekvinde: jeg tror paa dig.

MUHAMMED.

Hvor hvid du er, ikke brun af Lød som —
(Han ser hen mod Forhænget, bag hvilket Sangen nærmer sig, farer sammen og griber MIRJAMS Haand.)
Kom, følg mig, kom!
Han drager hende mod Udgangen.

ABUBEKR.

Allah være priset!

Tæppet falder.

TREDJE AKT.

Terrasse paa Taget af en Jordhytte, der læner sig op til Bjærget. I Baggrunden et lavt Brystværn, fra hvis Midte en Trappe fører ned mod Haven, der omgiver Hytten. Foran Trappen et lukket Gitter. Tilhøjre helt til Siden en aaben Luge over en Trappe, der fører ned i Hytten. I Hjørnerne af Brystværnet er der Støtter, hvorpaa Fakler er fastgjorte.

Der er i Baggrunden Udsigt til Byen hinsides Haven. Det er Solnedgangstid.

FØRSTE SCENE.

MUHAMMED ligger henstrakt paa et Leje, fordybet i Tanker. MIRJAM sidder lidt fra ham med en Cither i Haanden.

MIRJAM.

Herre!

MUHAMMED.

Hvad er der?

MIRJAM.

Skal jeg synge?

MUHAMMED.

Synge — du! — Ja, syng!

MIRJAM

spiller og synger.

Den store Stjærne funkled,
da Solen sank i Blod:
saa funkled Sulejkas Øje,
da Jussuf for hende stod.
Ydmygt sit Knæ han bøjed
og kyssed hendes Fod.
Hun løfted med Smil sit Aasyn
fra Hyndernes Purpurflod:
Jussuf! mig Længsel fortærer
Jussuf! jeg er dig god.

Fæst ikke Lid til Kvinder,
stol ej paa deres Eder:
i deres Had og Ønsker
kun Lystenhed dem leder.
Bedrag er deres Elskov,
Svig bor i deres Klæder.
Husk Jussufs grumme Skæbne,
frygt, naar de listigt beder!
Ved dem jog Satan Adam
fra Paradisets Glæder.

MUHAMMED.

Nok, nok! Din Stemmes Toner skærer i mine Øren.

MIRJAM.

Som du befaler, Herre?

MUMAMMED.

Sæt dig her hos mig!

MIRJAM.

Ja, Herre!

MUHAMMED

ladende sin Haand glide gennem hendes Haar.

Du er smuk?
Véd du, hvem jeg er?

MIRJAM.

En Konge er du!

MUHAMMED.

Jeg er Allahs Sendebud — mægtigere end alle Konger.
Men du kender mig ikke.

MIRJAM.

Nej, Herre.

MUHAMMED.

Véd du, Mirjam, at forinden min Fader Abdallah tog min Moder til Ægte, udgik der en mægtig Glans fra hans Ansigt: alle undredes og forstod, at han skulde blive Fader til et Allahs Sendebud.

Men straks, da jeg var undfanget, forsvandt Glansen fra ham.

MIRJAM.

Det er, som du siger.

MUHAMMED.

Véd du, Mirjam, at i det Øjeblik, hvor jeg fødtes til Verden, da rystede Perserkongens Trone, fjorten Taarne styrtede ned fra hans Slot, Magernes Ild slukkedes og Søen Sava udtørredes.

MIRJAM.

Det er, som du siger.

Hun kysser hans Haand.

MUHAMMED.

Véd du: jeg maatte flygte fra Mekka om Natten — bælmørkt var det, og Vejen forsvandt

for mit Blik. Da sendte Allah en Stjerne, der lyste for mig, viste mig Vejen bort fra Fjenderne og førte mig til mine Mænd.

MIRJAM.

Jeg vidste det ikke.

MUHAMMED.

Intet véd du.
Kom aldrig mit Navn for dine Øren!

MIRJAM.

Nej, Herre!

MUHAMMED.

Sløve, dumme Ting! Jeg tænkte inat paa at ægte dig — men jeg vil det ikke.

MIRJAM.

Jeg er din Tjenestekvinde, Herre!

MUHAMMED.

Trælkvinde — ja!

MIRJAM

efter en Stilhed.

Skal jeg danse for dig?

MUHAMMED.

Ja, dans!

Hun danser meget udæskende; han smiler til hende og vil drage hende til sig.

MIRJAM

lytter.

Herre! Der kommer nogen nedenunder.

MUHAMMED.

Ingen kommer — ingen véd, hvor jeg er. Jo dog — jeg hører Skridt. (Han rejser sig og gaar hen mod Lugen.) Hvem vover at trænge ind her i Huset?

ANDEN SCENE.

De FORRIGE. OMAR kommer frem fra Lugen. Han er i fuld Rustning, med Lanse og Sværd, blodig af et Saar i Panden.

OMAR.

Jeg, Muhammed!

MUHAMMED

vender ham Ryggen, kommer atter tilbage.

Hvad vil du?

OMAR.

Den hele Dag har jeg søgt dig — vi alle søgt dig.

MUHAMMED.

Ingen bad jer søge.

OMAR.

Men de Troende, baade de kæmpende og de bedende, forstaar ikke, hvorfor du ikke er imellem dem. Og de Døende raaber efter dig.

MUHAMMED.

Hvad klager du! Alt sker efter Allahs Vilje, og hvad der *maa* ske — det sker.

OMAR.

Ogsaa at du svigter os.

MUHAMMED

ser forbitret paa ham, tvinger sig.

Ogsaa at jeg vil overveje i Fred for Krigens Larm og de Bedendes Sukke.

OMAR.

Hvad er der at overveje! Kæmpe maa vi: ét Hug er bedre end hundrede Overvejelser!

MUHAMMED.

Daare! Lad mig i Fred — jeg trænger til Hvile.

OMAR

gaar henimod Brystværnet og vinker ud.

Otman! Herop — her er Muhammed!

MUHAMMED.

Hvad skal dette til?

OMAR.

Jeg kaldte gærne alle Troende hid, om vi tilsammen kunde vække dig af Dvalen.

MUHAMMED.

Ikke alle de Troendes Vilje tilsammen rokker min Vilje et Haarsbred.

TREDJE SCENE.

De FORRIGE. OTMAN kommer i Rustning op fra Trappen. Under det følgende mørknes det.

OTMAN.

Her — Muhammed her! Skjult for de Troende!

OMAR.

Muhammed vil hvile.

OTMAN.

Hvad siger du! Hvile — hvile! Nu da Fjenden trænger stærkere frem end nogensinde.

MUHAMMED.

Fjenden naar ikke længer end Allah og jeg vil. Saa let knuser jeg Abu Sufjan og hans Folk, som Havet væder en Tot Uld.

OMAR.

Er dette sikkert?

MUHAMMED

foran ham, rolig.

Tvivler du om mig?

OMAR

møder hans Blik.

Nej, Allahs Sendebud.

OTMAN

lavt.

Hør mig, Muhammed, vi spilder Tiden. Hvis Abu Sufjan trænger over Graven ind i Lejren, dræber han os alle: Byens Folk vil slutte sig til ham, ogsaa Jøderne —

MUHAMMED.

Ikke Jøderne. Kab indestaar mig for dem.

OTMAN.

Kab kan ikke standse sine unge Mænd, naar vore Hoveder falder og Plyndringen be-

gynder. Alle bliver vi dræbt — Abu Sufjan har svoret det — og vore Kvinder bliver deres.

MUHAMMED
urolig.

Vore Kvinder.

OMAR.

Alle voksne Mænd, alle Drengebørn vil de dræbe — har Abu Sufjan svoret.

MUHAMMED.

Har han! — Og bortføre vore Kvinder til Mekka?

OTMAN.

Dine Hustruer skal uddeles til dine ældste Fjender — har Abu Sufjan svoret.

MUHAMMED
atter rolig.

Har han!

Han sætter sig hen paa sit Leje og ser ud for sig.

OTMAN.

Nu, hvad vil du, Muhammed?

MUHAMMED.

Jeg! — Intet. Lad mig i Fred med mine Tanker.

OMAR.

Intet foretage! — — Vel, Muhammed, *jeg* vil bruge mit Sværd for Islams Sejr.

MUHAMMED.

Jeg siger dig, Omar, hvis *jeg* ikke i mine Tanker ser Sejren for mig — og Vejen til Sejren, da kunde du ligesaa gærne fægte med et Halmstraa som med dit Sværd.

OMAR.

Det vil ikke dine Fjender mene.

OTMAN.

Véd du, Muhammed: til Abu Sufjan strømmer stadig nye Folk — hans Hær forstørres — vor formindskes. Maaske Dagen imorgen afgør alt.

MUHAMMED.

Deri har du maaske Ret, Otman!

OTMAN.

Og du vil intet —

MUHAMMED.

Vente — det maa alt ske, som skal.

OMAR.

Vente!

Han gaar hen mod Brystværnet.

OTMAN

følger ham og hvisker til ham, pludselig.

Der ser jeg Abubekr. Kald ham hid.

OMAR

svingende sin Lanse foran Gitteret.

Hid, Abubekr, hid! — Han kommer med sine Mænd!

Han griber fat i Gitteret og bryder det op.

MUHAMMED.

Hvorfor kalder I! Bedre at I selv gik og lod mig i Fred!

OMAR.

Du er syg, Muhammed!

MUHAMMED.

Nej, jeg er ganske karsk.

OTMAN.

Omar har Ret. (Han peger paa MIRJAM.) Maaske har denne Slavinde med sine ægyptiske Trolddomskunster —

OMAR.

Bort med hende!

MIRJAM.

Herre! Herre! Jeg er uskyldig — kender ingen Trolddom.

MUHAMMED.

Skræm hende ikke — hun volder intet ondt. (Til MIRJAM.) Vær rolig, Barn, ingen skal gøre dig Fortræd.

FJERDE SCENE.

De Forrige. Abubekr kommer op ad Trappen fra Haven, ledsaget af en Skare Krigere, hvorimellem en Fakkelbærer.

Abubekr.

Er Muhammed her?

Omar.

Her fandt vi ham

Abubekr.

Jeg ser ham knapt i Mørket.

Paa et Vink af Abubekr tænder Fakkelbæreren Brystværnets Fakler. Krigerne bliver i Baggrunden.

Otman

pegende.

Der — paa Lejet!

Abubekr.

Muhammed, endelig! Allah og hans Engle være lovet!

Muhammed.

Ved alle Himlens Stjærner, I gør mig rasende!

ABUBEKR.

Skjuler du dig for de Troende?

MUHAMMED.

Hvad er der! Hvorfor denne Søgen, denne Jamren — én Dag kan I vel staa i Kamp uden mig!

Jeg ønsker Ensomhed — Fred — Hvile.

Han sidder med Hovedet mellem sine Hænder.

ABUBEKR.

Nu Hvile!

OMAR.

Jeg har sagt ham Faren.

ABUBEKR.

Det Værste kan frygtes.

OTMAN.

Intet hjælper. — Muhammed ønsker Fred i en Slavindes Selskab.

ABUBEKR.

Muhammed! Det Værste kan frygtes.

MUHAMMED
løfter Hovedet.

Hvad er det værste? — Svar! Hvad er det værste?

OMAR.

Nederlag.

OTMAN.

Død og Plyndring.

MUHAMMED.

Frygtsomme Sjæle! Jeg frygter hverken Død eller Plyndring. Jeg lever min Tid til Ende og aldrig skænkede jeg min Ejendom en Tanke.

ABUBEKR
langsomt.

Det Værste var, om Tvivlen greb os.

MUHAMMED.

Tvivlen?

ABUBEKR.

Ja, Muhammed, Tvivlen om at du er Allahs Sendebud.

Stilhed.

MUHAMMED

kommer imod ham.

Det siger du, Abubekr — du, der fulgte mig før nogen anden.

ABUBEKR.

Husker du, jeg spurgte dig om intet. Du sagde til mig: Allah har kaldt mig — og jeg troede dig. Og straks fulgte jeg dig mod min Slægts Vilje, trods min Faders voldsomme Vrede. Jeg var hos dig, da de Troendes Skare kun talte nogle Kvinder og nogle Slaver — jeg omvendte til Islam ved mit Vidnesbyrd Sajd, Abdelrahman og mange flere — jeg løskøbte Slaver, i hvem Troen blomstrede — jeg stillede alt mit Gods til din Raadighed — jeg skænkede dig, da du intet ejede, min Datter Aisja endnu som Barn.

Jeg flygtede med dig fra Hjem og Slægt, da man uddrev dig af Mekka — beskyttede

dig med Fare for mit Liv, skønt megen Kærlighed og meget Guld tilbødes mig for at blive og lade dig fare.

Har nogen staaet dig nærmere end jeg?

MUHAMMED.

Nej, Abubekr, ved Allah! Du gjorde alt dette: ingen stod mig nærmere.

ABUBEKR.

Saa tro mig da nu og hør mit Ord:

Rejs dig i din Vælde, Muhammed! Timen er inde. Allah vinker dig fra Paradiset — hans Sendebud tør ikke tøve.

MUHAMMED

sagte til ham.

Allah — som ikke skænker mig Vished — Allah tager hele min Kraft.

ABUBEKR.

Han *vil* skænke dig Vished. (Sagtere.) Véd du, at Safvan er død?

MUHAMMED

med et Spring.

Safvan død — død! Er du vis derpaa?

ABUBEKR.

Jeg saa' ham idag stride, hvor Kampen var hedest — jeg saa' ham forbløde sig af dybe Saar.

MUHAMMED

straalende.

Allah! Det er et Tegn.

ABUBEKR.

Tror du nu, Allah vil aabenbare dig Sandheden?

MUHAMMED.

Det vil han.

ABUBEKR.

Eller — tvivler du selv? — Vil du slippe din Gerning, Muhammed!

MUHAMMED

hævende Stemmen.

Jeg — slippe min Gerning! Om man sænkede Solen ved min ene Side og Maanen ved min anden og bød mig dem begge — jeg opgav ikke min Gerning. Om der var tusindfold Død at lide — jeg opgav den ikke.

ABUBEKR.

Vel, Muhammed, vi tror dig. Men handle maa du.

OMAR.

Og sejre maa vi.

OTMAN.

Det gælder Sol og Maane, Livet og Islam — alt.

MUHAMMED.

Vel, vel — lad mig se! Sejre skal vi.

Du siger, Omar, at Fjenderne bereder sig til Angreb. Men ikke nu iaften?

OMAR.

Nej, tværtimod: den sidste Kamp har trættet dem. De plejer deres saarede; de styrker

sig ved Maaltid; de ordner sig for at modtage Forstærkning. Natten vil forløbe rolig. Abu Sufjan har trukket sine Skarer tilbage.

MUHAMMED.

Vel! Og her i Byen er der roligt?

OMAR.

Ganske stille.

MUHAMMED.

Ogsaa mellem Jøderne?

OTMAN.

Det er Sabbataften.

MUHAMMED.

Det er det — ja! (Han stirrer ud for sig, grublende.) Vent, vent! Jeg ser det for mig.

Jeg ser Englene ved min Side og Stormen skride frem over Jorden. Saadan maa det blive.

Allah byder det: forlænge var vi langmodige og barmhjærtige — forlænge troede vi, at det blotte Ord vilde høres af Synderne og de Vantro, af Spotterne og de Onde — nu maa Barmhjærtig-

heden være til Ende og Vaabnene holde Dom. Islam *skal* fremmes — spire i Blod, gødes med Lig. Den, der ikke bekender, falder paa sin Gerning.

Døden eller Islam — det er Mærket, under hvilket vi sejrer.

OMAR.

Allah taler igennem dig. Ja, du er hans Sendebud. Døden eller Islam — det giver os Vinger, det skænker os Sejr.

ABUBEKR.

Det samler vore Folk til nye Anstrængelser.

MUHAMMED.

Saa er Allahs Vilje: hver, der ikke vil tro, maa dø! Og nu skal Islams Styrke kendes.

Omar! Saml vore Folk — straks inat — enhver vaabendygtig Mand — enhver paalidelig Slave — enhver, der tror og har Mod! Men stille maa det ske — uden Raab eller Larm!

OMAR.

Det skal ske, som du siger.

MUHAMMED.

Og naar alle ere samlede, saa før dem —

OMAR.

— ud i Marken —

MUHAMMED

haardt.

— mod Israels Børn.

DE ANDRE

i Udraab.

Mod Jøderne!

MUHAMMED.

Som jeg siger.

OTMAN.

Jeg forstaar. Først mod de Svageste.

ABUBEKR.

Men — véd vi sikkert, om de pønser paa —

MUHAMMED.

Der spørges ikke mer om Ven eller Fjende — men om Troende eller Vantro. Nu be-

gynder den hellige Krig: ve over de Vantro — den der ikke bekender Islam, han dør og Satan tager ham straks til Helvede. Men den Troende, der falder, han stiger straks til Paradiset, hvor tusinde Glæder venter ham.

Hører I dette alle! Forkynd det overalt! Allah vil det!

ALLE.

Allah vil det! —

OMAR.

Og endnu i Nat?

MUHAMMED.

Straks, straks! Se, Maanen staar op — Allah, den naadige, den barmhjærtige lyser for vor Vej!

OTMAN.

Vil Maaneskinnet være tilstrækkeligt til at skelne Ven fra Fjende?

MUHAMMED

stigende.

Tænd Husene i Brand! Lad Flammen ses helt ud til Mekkas Folk og slaa dem med Forfærdelse!

Omar! Dræb ingen straks! Tag dem tilfange og spørg hver enkelt af dem, om han vil bekende Troen! Er Svaret ja, da skal han stride imorgen sammen med os mod Abu Sufjan. Er Svaret nej, da afhug hans Hoved. Allah vil det!

Nu rask, før Daggry maa det være sket. Alt Byttet deles mellem de Troende — intet til mig. Og Byttet er rigt: Guld og Smykker og Vaaben og skønne Kvinder!

Og straks ved Daggry rykker vi mod Abu Sufjan. Tro mig: hans Tid er omme. Vore Folk vil være uovervindelige — Rædsel vil fylde Fjendernes Hjærter. Vi vil se Troende flokke sig i Tusindvis om vor Fane og Sejren er vor.

Han gaar hen til Brystværnet og løsner den ene Fakkel.

Tag Faklen, Omar, nu er Tiden inde!

Troede du, Allahs Sendebud ikke kendte Timen?

OMAR

jublende.

Ve over de Vantro! Islam eller Døden!

Han iler afsted, og Krigerne følger ham.

OTMAN.

Jeg følger. Dette vil lykkes, Muhammed! Tilgiv, vi ikke forstod dig!

MUHAMMED.

Du er kun klog for Dagen — du ser ikke fremad.

OTMAN.

Jeg vil sidde ved din Fod og lære.

Han vil gaa.

MUHAMMED.

Vent! Lad Kab blive skaanet! Sig til Omar: det er min Vilje, at han bringes til mig.

OTMAN.

Som du befaler.

Han gaar.

ABUBEKR.

Tag dine Vaaben, Muhammed, saa gaar vi sammen.

MUHAMMED.

Nej, nej, jeg vil ikke gaa — og bliv ogsaa du, Abubekr. Jeg føler, Allah nærmer sig og mit Legem skælver. — Blod ser jeg for mig, og mit eget Blod koger.

Lad Pigen gaa! Send hende til din Bolig! Lad hende hente Aisja hid!

ABUBEKR.

Aisja — nu!

MUHAMMED.

Som jeg siger! Jeg maa ende dette. Jeg maa se hende endnu inat.

ABUBEKR.

Jeg skal sende Pigen bort.

Han siger nogle Ord til MIRJAM, der straks gaar.

MUHAMMED.

Giv mig Kappen — jeg fryser og jeg brænder — lad mig ligge her.

ABUBEKR.

Som du vil, Allahs Sendebud.

MUHAMMED indhylder sig helt i sin Kappe og lægger sig paa Lejet.

FEMTE SCENE.

De FORRIGE. HASSAN kommer. Senere AISJA.

HASSAN.

Er Muhammed her?

ABUBEKR.

Hys — han hviler.

HASSAN.

Hviler!

ABUBEKR.

Her forberedes store Ting.

HASSAN.

Jeg hørte det af Otman. Af ham erfarede jeg ogsaa, at Muhammed var her. Jeg har forfattet et Digt imod Abu Sufjan.

ABUBEKR.

Siden — siden! Vil du ikke nu drage ud med de andre?

HASSAN

smilende.

Sikkert vil jeg det.

ABUBEKR.

Du smiler?

HASSAN.

Kvinderne skal ikke dræbes. Og skønne er de!

ABUBEKR.

Kab skal skaanes, Hassan! — Det er Muhammeds Befaling.

HASSAN.

Gærne for mig! — Banana skal ogsaa skaanes.

ABUBEKR.

Stille! — se!

MUHAMMED

rejser sig; han er bleg med stive Øjne, han taler ligesom aandsfraværende og ubevidst med tonløs Stemme:

Ædle Kvinder for ædle Mænd,
slette for slette.

Tro ej ondt om Kvinder,
Sig Ordet er Løgn,
naar ej fire kan vidne!
Vogt jer for Satan,
Følg ikke hans Fodspor,
thi Straf rammer Løgn.

Men Allah er naadig.

Troende Mænd
sænk Blikket til Jorden,
bekæmp eders Lyst,
betræd ingen Bolig,
hvor Kvinder er inde.

Troende Kvinder
sænk Blikket til Jorden,
bekæmp eders Lyst,
sænk Slør over Barmen,
vis ej eders Skønhed
til nogen af Mandkøn
undtagen jer Husbond,
hans Fader og eders,
hans Broder og eders
og saadanne Sløve
og Børn, der ej fatter,
hvad Køn er hos Kvinder.

Han synker atter sammen. AISJA, der under hans Tale er kommen op ad Lugen, nærmer sig nu til ham og knæler for ham.

AISJA.

Herre, Husbond!

MUHAMMED.

Aisja — endelig!

AISJA!

Du har kaldt mig.

Under det følgende ses Brandskær i Baggrunden, og Larm høres.

MUHAMMED.

Allah har bønhørt mig og skænket mig Vished: han har aabenbaret mig din Uskyld.

AISJA.

Jeg vidste, det vilde komme.

MUHAMMED.

Fra denne Dag viser ingen troende Kvinde sig uden Slør — ingen ser en Troendes Hustru.

AISJA.

Din Vilje ske.

MUHAMMED.

Allah bød mig forkynde dette. Hørte du det, Abubekr, og du, Hassan?

ABUBEKR.

Jeg hørte det, og skal mindes det.

HASSAN.

Jeg hørte det, og min Tunge skal sende flyvende Ord til alle Sider.

MUHAMMED.

Jeg stoler paa det. Du véd, jeg lønner stort, men jeg straffer strængt. Vogt dig nu for Spottens Ord, hvis dit Liv er dig kært.

HASSAN.

Allahs Sendebud! Jeg sværger, at Aisjas Uskyld skal lyse over Troende og Vantro som den klare Dag.

MUHAMMED.

Gaa da, Hassan, og deltag i Striden! Jeg hører den larme.

HASSAN gaar ud.

ABUBEKR

ser ud over Byen.

Jeg tror, det lykkes, Muhammed.

MUHAMMED.

Jeg véd det lykkes. Vi var forfulgte — og vi var de svage; vi bliver Forfølgerne — og vi er de stærke. Det brænder lystigt. Hører du Skrigene! De har overrasket dem i Gudshuset.

ABUBEKR
ved Brystværnet.

Man ser snart saa tydeligt ved Maanen og Ilden som ved Middagstid. Jeg ser de Fangne bindes — der er ingen Modstand — store Hobe af Mænd og Kvinder samles.

MUHAMMED.

Det er godt, det vil virke. — Snart gaar min Drøm i Opfyldelse. Snart rider vi ind i Mekka.

ABUBEKR.

I Mekka?

MUHAMMED.

I Mekka er Sejren. Der hvor vi led vor største Skændsel, der vinder vi vor største Sejr.
Ved Daggry drager vi mod Abu Sufjan.

AISJA.
der ligger ved hans Fod.

Ogsaa du?

MUHAMMED.

Jeg tænker det.

AISJA.

Bliv!

MUHAMMED.

Længes du?

AISJA.

Ja.

ABUBEKR
staaende ved Brystværnet.

Omar er nu tæt ved Huset. Han svinger Sværdet — det første Hoved falder.

MUHAMMED.

Allahs Vilje! (Sagte til Aisja.) Længtes du inat?

AISJA.

Hvorfor spørger du?

MUHAMMED.

Ogsaa jeg længtes.

AISJA.

Du — hos hvem Mirjam hvilte.

MUHAMMED.

Jeg tænkte paa dig.

ABUBEKR.

Der kommer skrigende Kvinder og Børn. Otman er mellem Kvinderne.

AISJA.

Men jeg var alene. Skal jeg ogsaa være alene inat?

MUHAMMED.

Du er mig kærest af alle. — Véd du, at Safvan er død?

AISJA.

Nej.

MUHAMMED.

Han faldt idag i Kampen. — Sørger du over det?

AISJA.

Nej! Han var uskyldig i hvad man anklagede ham for — men det er bedre, han er død.

MUHAMMED.

Du har Ret — aldrig maa nogen se Muhammeds Hustru — Døden vilde blive Straf for den Forvovne. Det vil Allah.

AISJA.

Hans Vilje ske.

ABUBEKR.

Omar kommer, Muhammed, og mange Krigere med ham. Hele Skaren strømmer herop.

MUHAMMED.

Vel! Drag Sløret for dit Ansigt, Aisja!

SJETTE SCENE.

DE FORRIGE. OMAR, OTMAN, HASSAN, KAB, BANANA og mange Mænd og Kvinder kommer. Hele Terrassen fyldes af en larmende Mængde. KAB og BANANA er bundne og staa i Baggrunden.

OMAR.

Hil dig, Muhammed, Sejr og atter Sejr! De Vantros Hoveder falder som visne Blade.

MUHAMMED.

Bekender de ikke Islam?

OMAR.

Nej — næsten ingen. Men Sejren er sikker — og der er gode Efterretninger om Abu Sufjan.

MUHAMMED.

Hvad da?

OMAR.

Spejdere melder mig, at der hersker den største Uenighed i Abu Sufjans Lejr: de fleste vil drage bort — den nye Skare er kun ringe og alle anser denne Belejring for unyttig.

MUHAMMED.

Gode Nyheder — men jeg vidste det.

OTMAN.

Af Hedninger kommer mange til os nu — de bekender Troen inat.

MUHAMMED.

Jeg vidste det. Men Jøderne?

OTMAN.

De er halsstarrige.

MUHAMMED.

Er Kab der?

OMAR.

Ja.

MUHAMMED.

Lad ham træde frem! — Hvad er det for Larm?

OTMAN.

Det er Mændene, der strides, fordi Banana —

MUHAMMED

afbryder.

Om Kvinder vil vi ikke tale nu.

OMAR.

Her er Kab.

MUHAMMED.

Hvad bunden! Det skal du ikke være.

Han skærer KABS Baand over med sin Dolk.

KAB

lavt.

Bunden eller ikke — fangen dog.

MUHAMMED.

Vil du bekende Islam?

KAB.

Du véd det — jeg kan det ikke.

MUHAMMED.

Se derned: deres Hoveder falder, de stolte Mænd, de tapre Krigere, de lærde Lovkyndige. Gaa ned! Raad dem godt, raad dem til Livet! Lad dem sige Trosbekendelsen — og de er frelste alle, Kvinder og Børn, og alle deres Ejendele.

KAB.

Spørges ikke hver enkelt?

MUHAMMED.

Jo.

KAB.

Saaledes forstod jeg ogsaa. Da svarer hver for sig.

MUHAMMED.

Men de vil følge dit Raad.

KAB.

Jeg har intet Raad at give.

MUHAMMED
efter en Stilhed.

Som du vil.
Gaa! Du er fri. Ingen skal røre dig.

KAB.

Gaa! Hvor hen?

MUHAMMED.

Hvor du vil.

KAB.

Jeg, en gammel Mand — nu! Taler du alvorligt, Muhammed!

MUHAMMED.

Du vover at spørge!

KAB.

Jeg beder dig: lad nogen sige mig, hvor er min Søn, min Sabir, han, der var som et Spejl, hvori Stammens unge Jomfruer beskued sig?

OMAR.

Han er død.

KAB.

Og han der førte vor Stamme i Krigen, først i Angrebet, sidst i Tilbagetoget — hvor er Hudaj?

EN STEMME.

Død.

KAB.

Og han, den saare kløgtige, som forskede Loven og løste hver en Vanskelighed — hvor er Amr?

EN STEMME.

Død.

KAB.

Og han, der bar Fanen saa højt paa sin stærke Arm, Rifa?

OMAR.

Død — død i sin Halsstarrighed som de andre.

KAB

efter en kort Stilhed.

O Muhammed, hvad Værd har da mit Liv! Skulde jeg vende tilbage til det Sted, hvor de døde boede, og henslæbe mine Dage der!

Omar, tag her mit Sværd og træf mig ikke for højt og ikke for lavt! I Sandhed, jeg vil ikke vente, til jeg atter blinker med mine gamle Øjne, inden jeg deler mine Kæres Lod.

OTMAN.

Din Datter lever, Banana er her.

MUHAMMED.

Hvad er det for en Larm?

BANANA
styrter frem,

Jeg skal sige det: jeg har dræbt Suvajd, din Fanebærer.

MUHAMMED.

Du — en Kvinde!

BANANA.

Netop jeg! — Min Mand dræbte de, min skønne, stolte Kaleb, min Ædelsten — jeg saa hans Hoved falde. Men forinden han døde, svor jeg en hellig Ed til ham, der elskede mig, at jeg ingen anden Mand skulde tilhøre. Og jeg vidste, hvilken Usling der lurede paa mig. Saa greb jeg Kalebs Sværd — og Herren gav mig Kraft og jeg stødte det i Brystet paa Suvajd.

STEMMER.

Det gjorde hun.

BANANA

ler triumferende.

Nu kan du ikke skaane mig!

HASSAN.

Giv mig hende, Muhammed, det er større Straf.

BANANA.

Jeg dræbte Suvajd, jeg, en Kvinde, din Fanebærer.

STEMMER.

Dræb hende!

ABUBEKR.

Du kan ikke skaane hende.

MUHAMMED.

Kab! Endnu engang: vil du Livet for dig og hende?

KAB

langsomt.

Jeg vil Døden tusindfold heller end en Sejr som din.

MUHAMMED.

Bort med dem!

KAB og BANANA føres bort.

OMAR.

Muhammed! snart gryr Dagen.

MUHAMMED.

Hør, alle Islams Folk, frem imod Abu Sufjan! Sejren er sikker. Allah vil Død for enhver, der ikke bekender Islam — hans Eje er eders — hans Sjæl gaar til Helved!

Hør mig! Allah har sendt mig en Drøm: jeg saa' mig selv med Gabriel ved min Side ride ind i Mekka. Engle stred for mig i Luften — og snart bragtes mig Nøglerne til

Kaba — til Allahs hellige Hus. Jeg véd, dette vil ske: Allah har lovet mig det.

I Mekka er Sejren.

Nu mod Abu Sufjan — og saa frem til Mekka, til Kaba.

MANGE STEMMER.

Til Mekka! Til Kaba! Der er ingen Gud uden Allah og Muhammed er hans Sendebud.

Tæppet falder.

4827

R/X

This book should be returned to the Library on or before the last date stamped below.

A fine of five cents a day is incurred by retaining it beyond the specified time.

Please return promptly.